

12. LUKU

HERRAMME SUURI ENNUSTUS

MATT. 24; MARK. 13; LUUK. 21:5-36; 17:20-37

Tämän ennustuksen tärkeys — Olosuhteet ja ne kolme kysymystä, joista se johtui — Ottakaa vaari vääristä Kristuksista — Lyhyt historiallinen silmäys kahdeksantoista vuosisataan — Häätä juutalaiskauden lopussa ja evankeliumikauden lopussa kaikkien evankelistain mukaan — Hävityksen kauhistus — Paetkaa vuorille — Ne, jotka ovat raskaina jne. — Ennen talvea ja sapattia — Katso täällä, katso tuolla! Älkää uskoko niitä — Noiden päivien ahdistus — Auringon ja kuun pimemisen merkkejä — Tähtien putoaminen — Myös vertauskuvallinen täytyminen — Ihmisen pojan merkit — Mitä maan kansat näkevät — Viikunapuu — ”Tämä sukukunta” — Valvokaa! — ”Niinkuin oli Nooan päivinä,” eivät (he) tietäneet” — Muistakaa Lootin vaimoa — Toinen korjataan talteen ja toinen jätetään — Valitut saavat tiedon totuudesta — Saatanan huone hajoaa — Toimenpiteitä uskonhuonekunnan ruokkimiseksi

HERRA lausui yhden huomattavimpia Raamatun ennustuksia ”lopun ajan” eli evankeliumikauden lopusta. Hän lausui sen vähän ennen maallisen palveluksensa loppua, kun hän koetti siten vähitellen valmistaa oppilaitaan sitä uutta armotaloutta varten, joka oli alkava, sitten kun Golgatan murhenäytelmä oli suoritettu. Hän toivoi heidän ymmärtävän, etteivät he heti saaneet odottaa valtakunnan kunniaa ja kirkkautta, jonka hän on luvannut uskollistensa osaksi. Ennen tätä kunniaa ja näitä siunauksia tulisivat koettelemukset ja kärsimykset. Hänen, heidän Mestarinsa, Kuninkaansa, täytyi ensin tulla Israelin hylkäämäksi ja ristiinnaulitsemäksi, ennustusten mukaisesti. Sitten jätettäisiin Israel vihollisillensa alttiiksi ja sen pyhä kaupunki ja kallis temppeli hävitettäisiin kokonaan. Sitä paitsi eivät oppilaat saaneet odottaa, että he olisivat Mestariensa suurempia vapautettuja niistä halveksimisista ja kärsimyksistä, jotka kohtasivat häntä, vaan että uskollisuus häntä ja hänen oppiansa kohtaan aiheuttaisi, että kaikki ihmiset vihaisivat heitä hänen tähtensä, mutta että heidät, ollen kuolemaan saakka uskollisia, palkittaisiin lopulta, vaikkakin paljon ahdistuksen jälkeen, kun hän tulee takaisin, ottaakseen heidät luokseen ja tehdäkseen osallisiksi kirkkaudestaan. Tämänasuuntaisen opetuksen oli Herra säästänyt palvelusaikansa loppuun. Alussa opetuslapset olivat taipuvaisia pahastumaan ja vaatimaan (niin kuin muutamat nykyään tekevät), että Herran asian täytyy valloittaa maailma heidän saarnaamisensa kautta; ja Pietari meni niin pitkälle, että hän lausui vastaväitteenä Herralle, sanoen: ”Jumala varjelkoon, Herra, se (kuolemasi ja kansan hajottaminen sekä pahan yleinen voittokulku) ei saa tapahtua sinulle.” (Matt. 16:22; Mark. 8:31,32) Mutta Jeesus oikaisi Pietaria ankarasti, ja kaikki opetuslapset näyttivät vähitellen vakaantuneen siinä käsityksessä, että valtakunnan kirkkaus oli vielä kaukana, ja että Mestarin täytyi mennä pois ja jätettyään heidät lähettää heille lohduttaja, pyhä henki, johtamaan ja varjelemaan heitä, kunnes hän itse tulisi takaisin Isänsä valtakunnan kirkkaudessa.

Tässä mielentilassa ja Herran temppeliä koskevien sanojen vielä soudessa opetuslasten korvissa he pyysivät Mestarilta varmaa selitystä niihin kohtiin, joita he eivät vielä oikein selvästi ymmärtäneet.

Kolme kysymystä

”Ja kun hän (Jeesus) istui Öljymäellä, tulivat opetuslapset hänen luoksensa, heidän ollessaan yksinänsä, ja sanoivat: Sano meille: 1) milloin se (temppelin hävitys jne.) tapah-

tuu, ja 2) mikä on sinun läsnäolosi (Kreikkalainen sana parusia, jota tässä on käytetty, merkitsee läsnäoloa eikä tulemista) ja 3) maailman (aikakauden) lopun tunnusmerkki?” — Matt. 24:3

Epäilemättä Jumalan kaitselmus järjesti tässä tilaisuuden ja kysymykset; sillä tämä ennustus oli varmaankin tarkoitettu enemmän opettamaan niitä Jumalan lapsia, jotka elävät tässä ”elonkorjuussa”, kuin niitä, jotka esittivät kysymykset. Kun tutkitaan tätä ennustusta, niin on hyvin välttämätöntä pitää muistissa ne kysymykset, joihin se on henkeytetty vastaus. Ennustuksen ovat kertoneet hyvin samanlaisesti kolme evankelistaa, nim. Matteus, Markus ja Luukas; mutta koska Matteuksen kertomus on täydellisin ja järjestyksellisin, niin me seuraamme ylimalkaan sitä ja esitämme muutamia lähempiä määräyksiä, joita on toisissa kertomuksissa.

Ottakaa vaari vääristä kristuksista

”Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: Minä olen Kristus, ja he eksyttävät monta.” — Matt. 24:4,5

Gamaliel mainitsee kaksi väärää Kristusta puheessaan, johon viitataan Apt. 5:36,37, ja historia mainitsee meille muutamista muista, jotka johtivat harhaan monia juutalaisia. Kuuluisin niistä oli Sabbathai Lewi Smyrnasta, joka esiintyi v. 1648 jKr. Hän kutsui itseään ”Jumalan ainosyntyiseksi Pojaksi, Messiaaksi, Israelin vapahtajaksi,” ja lupasi heidän valtakuntansa ja hyvinvointinsa ennalleenasettamisen. Eräs historian kirjoittaja sanoo, että Sabbathaille ”oli siellä (Smyrnassa) sellainen vaikutus, että muutamat hänen kannattajistaan ennustivat ja joutuivat omituisesti haltioihinsa. Neljäsataa miestä ja naista ennusti hänen kasvavasta herraudestaan ja valtakunnastaan. Kansa käyttäytyi jonkun aikaa niin kuin se olisi ollut henkien riivaama, muutamat joutuivat hurmoksiin vaahto suussa, samalla kuin he kertoivat tulevasta hyvinvoinnistaan, näyistään, joissa he näkivät Juudan leijonan, sekä Sabbathain voittokuluista.” Se oli epäilemättä Jooelin ennustuksen (Jooel 2:28) jäljitelty täytyminen. Samanlaisia pyhän hengen jäljittelyjä on uudempienkin aikojen herätyksissä tapahtunut. Kaikkiaan on todennäköisesti ollut viisikymmentä väärää kristusta, miehiä ja naisia, ja monet niistä ovat epäilemättä olleet pois suunniltaan — pahojen henkien riivaamia, mutta ei kenenkään niistä eikä edes kaikkien yhteensä voida sanoa eksyttäneen ”monta”. Herra varoittaa kumminkin meitä sellaisista, jotka ”eksyttävät monta,” ja kauempana tässä ennustuksessa hän antaa uuden varoituksen, jonka yhteydessä me tahdomme erittäin tutkia niitä antikristuksia, jotka ovat eksyttäneet monta.

Kahdeksantoista vuosisadan historia ennustettu lyhyesti

MATT. 24:6-13; MARK. 13:7-13; LUUK. 21:9-19

”Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette pelästy. Sillä se pitää tapahtua, mutta loppu ei ole vielä käsissä. Sillä kansa nousee kansaa vastaan, ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja tulee nälänhätää ja maanjäristyksiä seudusta seutuun. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua.” — Matt. 24:6-8

Tällä lyhyellä tavalla esitti Herra yhteenvedon maailman historiasta ja opetti oppilaitaan, etteivät he liian pian odottaisi hänen toista tulemistaan ja hänen ihanaa valtakuntaansa. Ja kuinka sattuvaa. Maailman historia on juuri tällainen, kertomus sodista, vehkeistä, nälänhädistä ja kulkutaudeista – ei juuri paljon muuta. Herra erottaa totisen seurakunnan historian ja esittää sen yhtä lyhyesti näin:

”Silloin (samana aikakautena, evankeliumikautena) teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden. Ja silloin (samaa aikaan) monet loukkaantuvat, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. Ja monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpain rakkaus.” – Matt. 24:9-12

Olisiko mahdollista historian valossa kuvata totisen seurakunnan tietä harvemmillä sanoilla. Varmaankaan ei. Sopusointu on täydellinen. ”Kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi”, selittää apostoli, ja se, joka ei saa kokea tätä, hänellä on suuri syy epäillä, onko hän Jumalan lapsi. (Hebr. 12:8) Samalla tavalla on seurakunnan laita kokonaisuudessaankin: Kun sitä ei ole vainonnut Ismael- ja Esau-luokka, niin on se johtunut siitä, että siellä on ollut niin paljon maailman henkeä tai niin paljon ”kylmää rakkautta” Herraan ja hänen totuuteensa, ettei se ollut arvollinen kärsimään vainoa. Mutta jos tuomitsemme saman näkökannan ja Jeesuksen ennustuksen mukaisesti, niin on kumminkin koko evankeliumikauden aikana ollut muutamia, jotka ovat olleet uskollisia kuolemaan saakka – ”pieni lauma.”

Evankeliumin todistus levinnyt yli koko maan

Matt. 24:14; Mark. 13:10

”Ja tämä valtakunnan evankeliumi tulee saarnattavaksi koko maailmassa todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.”

Tässä osoittaa Herra taas selvästi opetuslapsilleen, että aikakauden loppu oli paljon kauempana kuin he olivat luulleet, että valtakunnan sanoma tulee olemaan hyvä sanoma, ei ainoastaan Israelille, vaan kaikille kansoille. Mutta se ei merkinnyt, että muut kansat ottaisivat vastaan sen evankeliumin, jonka Israel oli hylännyt. Tulisi mieluummin odottaa – niin kuin näemme asianlaidan olevankin – että niin kuin tämän maailman jumala sokaisi Israelin, niin hän sokaisisi myös muiden kansojen suuren enemmistön ja ehkäisisi heidät näkemästä Kristuksessa Jumalan voimaa ja Jumalan viisautta (1 Kor. 1:24); ja niin hän on tehnytkin. Jos ainoastaan Israelin jäännös (jota oli erityisesti opetettu vuosisatojen kuluessa lain alaisuudessa) huomattiin arvolliseksi pääsemään kuninkaalliseen papiin, niin voiko pakanakansoista odottaa enempää, jotka kauan olivat olleet ”ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa?”

Me teemme hyvin pannessamme tarkkaan merkille Herran sanat, että evankeliumia ei saarnattaisi kansoille niiden käännättämiseksi, vaan todistukseksi kansoille ja jotta ”valitut” kutsuttaisiin, tehtäisiin täydellisiksi ja koottaisiin kaikista kansoista. Myöhemmin siunaavat ”valitut”, muodostaessaan valtakunnan, kansat, avaten heidän kuurot korvansa evankeliumille ja heidän sokaistut silmänsä totiselle valolle.

Tämä todistus on jo yhdessä merkityksessä annettu. Herran sana, valtakunnan evankeliumi, on lähetetty jokaiselle kansalle maan päällä. Jokainen yksityinen henkilö ei ole kuullut sitä, mutta sitä ei ennustus esitäkään. Sen piti olla ja se on ollut kansoja koskeva julistus. Ja loppu on tullut! ”Elon aika on maailman loppu,” selitti Jeesus. (Matt. 13:39) Muutamat ovat olleet taipuvaisia kysymään, missä määrin tämä ennustus on täyttynyt tai ei, koska ne lähetyssaarnaajat, jotka ovat menneet pakanamaihini, ylimalkaan ovat tunteet hyvin vähän tai ei ollenkaan iloista sanomaa, jonka Herra erityisesti mainitsi — ”valtakunnan evankeliumiksi.” Me vastaamme: Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Johanneksen painetut evankeliumit ovat tulleet niiden luokse runsaasti täytettyinä valtakunnan sanomalla, aivan niin kuin mekin olemme saaneet ne.

Sitten Herra kuvaili lyhyesti ne kahdeksantoista vuosisadan koettelemukset ja vainot, joiden piti kohdata hänen seurakuntaansa, ja hän osoitti, mikä olisi tulos heidän menestyksellisestä todistamisestaan kaikille kansoille, sekä kiirehti vastaamaan siihen tärkeään kysymykseen, kuinka ne, jotka elävät, tuntisivat hänen toisen läsnäolonsa ajan ja todellisuuden. Hän jätti huomioon ottamatta kysymyksen siitä, koska temppelin kivet kukistetaisiin, jotteivät he yhdistäisi tätä tapausta hänen toiseen tulemiseensa, ja koska hän tahtoi esikuvana ja vastakuvana yhdistää sen hädän, joka kohtasi lihallista Israelia sen valtiomuodon kukistuessa, ja sen hädän, joka kohtaisi nimellistä hengellistä Israelia tämän aikakauden lopussa.

Se, että Herran ennustuksen esitys tässä kohden annettiin kappaleittain, osa siellä toinen täällä, tapahtui ilmeisellä aikomuksella Jumalan puolelta — vaikka evankelistat eivät sitä tienneet; siellä viittaus esikuvallisen Israelin esikuvalliseen hätään esikuvallisen elonkorjuun lopussa, täällä viittaus samanlaiseen, mutta yleisempään ja suurempaan vastakuvallisen Israelin, kristikunnan, hätään tämän aikakauden lopussa. Totta puhuivat profeetat Herrastamme sanoessaan, että hän avasi suunsa vertauksiin ja hämäriin puhetapoihin, ja ”ilman vertausta hän ei puhunut heille mitään.” Sopusoinnussa Jumalan aikomuksen kanssa alkavat kumminkin nyt nämä hämävät lausunnot ja vertaukset tulla selviksi kaikille, joiden silmät voidellaan oikealla silmävoiteella.

Hätä juutalaiskauden lopussa

Luukkaan kuvaus lihallisen Israelin hädestä, joka saavutti huippukohtansa v. 70, on selvin, jonka tähden esitämme sen tässä:

”Mutta kun näette Jerusalemin sotajoukkojen ympäröimänä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille, ja jotka ovat kaupungissa, lähtekööt sieltä pois, ja maaseudulla olevat älkööt menkö sinne. Sillä ne ovat koston päiviä, jotta kaikki toteutuisi, mikä on kirjoitettu. Voi raskaita ja imettäviä noina päivinä! Sillä on oleva suuri hätä maan päällä ja viha tätä kansaa vastaan; ja he kaatuvat miekan terään, ja heidät viedään vangeiksi kaikkien kansojen sekaan, ja Jerusalemin on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät.” — Luuk. 21:20-24

Tämä Herran ennustuksen osa tarkoitti ilmeisesti niitä tapahtumia, jotka koskivat lihallista Israelia. Ja historia kertoo, kuinka se kaikissa yksityiskohdissaan täyttyi kirjai-

mellisesti siinä turmiollisessa hädässä, jolla juutalainen aikakausi ja valtiomuoto loppui. ”Sillä ne ovat koston päiviä, jotta kaikki toteutuisi, mikä on kirjoitettu.

Mutta ne Herran sanat, jotka Matteus ja Markus mainitsevat, poikkeavat edellisistä ja viittaavat selvästi hengellisen Israelin hätään evankeliumikauden lopussa. Epäilemättä Jeesus mainitsi molemmat lausunnot, mutta evankelistat, jotka eivät tunteneet kahta elonkorjuuta ja kahta hädän aikaa, pitivät näitä lausuntoja ainoastaan toistamisina, eivät-kä maininneet niitä molempia erittäin. Herra johti niin, aikoen kätkeä sen, mikä koski tätä elonkorjuuta, kunnes hänen oma otollinen aikansa tulisi niiden ilmaisemiseksi.

Hätä evankeliumikauden lopussa

Matteuksen ja Markuksen todistukset tästä kuuluvat melkein samalla tavalla. Matteus sanoo:

”Kun siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu Daniel profeetan kautta, seisovan pyhässä paikassa — joka tämän lukee, se tarkatkoon — silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille; joka on katolla, älköön astuko alas noutamaan, mitä hänen talossaan on, ja joka on pellolla, älköön palatko takaisin noutamaan viittaansa. Voi raskaita ja imettäviä noina päivinä! Mutta rukoilkaa, ettei pakonne tapahtuisi talvella eikä sapattina; sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka vertaista ei ole ollut maailman alusta tähän asti eikä milloinkaan tule. Ja ellei sitä aikaa lyhennettäisi, ei yksikään liha pelastuisi, mutta valittujen tähden se aika lyhennetään.” — Matt. 24:15-22; Mark. 13:14-20

Neljä kohtaa tässä ennustuksessa osoittaa, että vaikka se voidaan sovittaa esikuvalliseen hätään juutalaiskauden lopussa, niin sen todellinen ja tärkein sovitus kuuluu kumminkin siihen suureen hädän aikaan, jolla evankeliumikausi päättyy. 1) Viittaus ”hävityksen kauhistukseen, josta on puhuttu Daniel profeetan kautta.” 2) Esitys siitä, että hätä olisi suurin, mikä koskaan on kohdannut tai kohtaisi maailmaa. 3) Se, että jollei tätä verilöylyä lyhennettäisi, ei yksikään liha pelastuisi. 4) Seuraavat jakeet kuvailevat epäilemättä evankeliumikauden lopputapahtumia, joita ei voitaisi sovittaa juutalaiskauden loppuun eli elonkorjuuseen ja jotka eivät tapahtuneet silloin. Kaksi kohtaa näistä ansaitsee erittäin tulla tutkituksi.

Profeetta Daniel (Dan. 9:27) sanoo, että kun Messias tapettaisiin seitsemänkymmenennen suosion viikon keskellä, niin hän aiheuttaisi vastakuvallisen sovitusuhrin hankkimisen kautta sen, että lain uhri lakkaisi, ja että hän silloin, koska kauhistus olisi vallalla, vuodattaisi hävitystä hylätylle kansalle, niin kuin Jumala oli määrännyt. Kaikki tämä täyttyi silloin kun lihallisen Israelin valtiomuoto hävitettiin. Siitä päivästä, kun Herra sanoi: ”Teidän huoneenne jää teille autioksi” — ”minä sanon teille: tästälähin ette näe minua, ennenkuin sanotte: Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen”, on heidän uskontonsa ollut kauhistus Herralle, tyhjä muoto, merkki siitä, että he hylkäsivät sen ainoan uhrin syntien edestä, jonka Jumala on varannut. Ja kun he nyt olivat siinä kirouksessa, jonka he itse olivat huutaneet itselleen (Matt. 27:25), niin oli heidän kulkunsa hävitystä kohti nopea, niin kuin Jumala oli määrännyt ja ennustanut.

Mutta Danielin ennustuksella on paljon sanomista hävityksen kauhistuksesta nimellisessä hengellisessä Israelissa. Hävityksen kauhistus asetettiin voimaan paavilaisuudessa,

ja se on sen jälkeen harjoittanut suurta ja turmiollista vaikutusta ja aiheuttanut henkisen hävityksen hengellisessä huoneessa eli Jumalan temppelissä, Kristuksen seurakunnassa. Tämän turmiollisen eksytysjärjestelmän piti jatkua, kunnes pyhäkköluokka olisi puhdistettu, ja sen jälkeenkin piti sillä oleman suuri menestys, ja sen piti saada nimellisessä hengellisessä Israelissa hylkäämään sovitusuhrin, joka annettiin kerran kaikkien puolesta; ja seuraus sen levenevästä vaikutuksesta oli oleva hylätyn kristikunnan hävittäminen. — Katso Dan. 11:31; 12:11 ja Raamatuntutkielmia III osa, 4. luku

Suuri hävityksen kauhistus, jonka perustus on oppi messu-uhrista (joka synnin poistamiseksi asettaa ihmisteot suuren Golgatan uhrin sijaan), lisääntyy nyt monien itsensäsovittamisoppien kautta, ja näitä leviäviä kauhistuksia tukee sellainen voimakas vaikutus ja petollinen viisasteleminen, että ne viettelevät monta — ”jos mahdollista, valitutkin” — ja ovat nimikristikunnan häviön edelläkävijöitä.

Katsoessamme taaksepäin näemme tässä samanlaisuuden juutalaisen elonkorjuun ja evankeliumikauden elonkorjuun välillä. Se, että lihallinen Israel hylkäsi todellisen syntiuhrin ja piti kiinni esikuvallisista uhreista, jotka eivät enää olleet otollisia Jumalalle, vaan kauhistuksia, oli tärkeä piirre sen kansallisen ja kirkollisen lankeemuksen yhteydessä. Sama on asianlaita nyt. Se, että hylätään oppi lunnaista ja hyväksytään sen sijaan joko messu-uhri tai hyvät työt, on kauhistus Jumalan silmissä ja tärkeä piirre kristikunnan yhteiskunnallisen ja kirkollisen lankeemuksen yhteydessä.

Niin kuin olemme osoittaneet, oli paavilainen kauhistus, jonka kulmakivi on herjaava oppi messu-uhrista, se hävityksen kauhistus, joka saastutti Jumalan pyhän huoneen eli todellisen temppelin, seurakunnan. Kauhistus, saastuttaminen ja hävittäminen ovat nyt vanhoja; mutta niin suuri oli eksytyksen pimeys menneinä vuosisatoina, että ainoastaan harvat, jos edes kukaan, voi nähdä sitä. On selvää, etteivät edes uskonpuhdistajatkaan voineet nähdä, että messu-uhri oli kauhistus; sillä vaikka Englannin kirkko uskonkappaleissaan kieltää pappien kyvyn luoda leivästä ja viinistä Kristus, uhratakseen hänet uudelleen, niin ei meillä kumminkaan ole mitään viittausta siitä, että he näkivät tämän menettelytavan inhottavuuden. Ja vaikka Luther syytti kovasti paavikuntaa monesta synnistä ja eksytyksestä, niin ei hän kumminkaan nähnyt, että messu-uhri oli suuri hävityksen kauhistus. Päinvastoin antoi Luther, kun hän oleskelunsa jälkeen Wartburgin linnassa tuli kirkkoonsa ja huomasi, että messu-uhri niin hyvin kuin kuvat ja vahakynttilätkin olivat poistetut, uudestaan ottaa käytäntöön messu-uhrin.

Omistaessamme tämän näkökannan asiasta on Herran sanoilla suuri merkitys: ”Kun siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu Daniel profeetan kautta, seisovan pyhässä paikassa — joka tämän lukee, se tarkatkoon — silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille.” Tässä täytyy meidän muistaa yhtäläisyys kahden elonkorjuun, kahden ahdistuksen ajan ja kahden erilaisen paon välillä sekä pitää Juudeaa nykyisen kristikunnan vertauskuvana.

Se kreikkalainen sana, joka on käännetty ”vuorille”, voidaan yhtä suurella tai suuremmallakin oikeudella kääntää yksikössä — vuorelle; ja se onkin käännetty niin monissa kohdin tavallisessa käännöksestä. Pakeneminen kirjaimellisessa merkityksessä Juudeasta yhdelle tai useammalle vuorelle näyttää tosiaankin ihmeelliseltä, koska Juudea on vuori-

maa, ja Jerusalemin on kuvattu rakennetuksi vuoren huipulle. Mutta on hyvin luonnollista ja yksinkertaista sovittaa Herran sanat nykyiseen aikaan ja hänen kansaansa kristikunnassa, joka nyt, nykyisen totuuden valossa näkee kauhistuksen siellä, missä ei pitäisi – pyhällä sijalla – todellisen syntiuhrin sijassa. Sen pitäisi heti paeta kauhistuksen vaikutuksesta ja siitä järjestelmästä, joka väärin kutsuu itseään Kristuksen (vuoreksi) valtakunnaksi, todelliselle vuorelle eli valtakuntaan, jota Kristus nyt on tullut takaisin perustamaan kirkkaudessa ja voimassa.

Mutta kristikunnan (nimikirkon) jättäminen ja se, ettei tunnusta sen temppeleä, sen jumalisuuden muotoa, sen yhteiskunnallista lumousta, sen imartelua ja kunnianosoituksia, ja se, että halveksii sen uhkauksia ja kirouksia sekä sen eri vastustustapoja ja että pakenee Herran luo ja totiseen valtakuntaan maailmanviisasten ja maailmanhyvien hylkäämänä, halveksimana ja ylenkatsomana, ei varmaankaan ole niin pieni pako; se on melkein kokonainen matka; ja ainoastaan harvat, paitsi ”pyhiä”, tahtovat edes ajatella astumista sille tielle. Herra kuvaa tien vaikeuksia tavalla, joka näyttäisi liioitellulta ja olevan vastoin hänen tapaansa, jos kuvaus olisi sovellettava ainoastaan niihin ruumiillisiin kärsimyksiin, joita ne uskovaiset kestivät, jotka pakenivat Jerusalemissa juutalaiskauden elonkorjuussa; mutta hänen sanansa sopivat ilmeisesti tämän elonkorjuun henkiseen pakoon ja koettelemuksiin. Lyhyesti sanoen, tämä pakenemiskäske ja kuvaus niistä koettelemuksista, jotka seuraavat pakoa, voidaan ymmärtää oikein ainoastaan Ilmestyskirjassa olevan käskyn yhteydessä: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, jottette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin hänen vitsauksiansa kärsiä.” – Ilm. 18:4

”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani”

”Joka on katolla, älköön astuko alas noutamaan, mitä hänen talossaan on, ja joka on pellolla, älköön palatko takaisin noutamaan viittaansa.” – Matt. 24:17,18

Nämä sanat ilmaisevat, että on jouduttava pakoa ”Babylonista”, niin pian kuin näkee hävityksen kauhistuksen. Herran sanat osoittavat, että kaikki viivytyt, sopimuksen hierominen tai inhimillinen ajatteleminen on vaarallista; älkäämme kadottako hetkeäkään aikaa tottelemattomuuteen, kun hän saa meidät näkemään Babylonin iljettävyyden ja sen suhteen kaikkiin niihin, jotka ovat maininneet sen nimeä. Oi, kuinka monet ovatkaan ottamatta vaaria Herran sanoista antaneet sitoa itsensä käsistä ja jaloista, niin että pako nyt on melkein mahdoton. Mutta Mestari sanoo: ”Minun lampaani kuulevat ääntäni ... ja ne seuraavat minua.”

Näissä jakeissa on toinenkin opetus. Ne osoittavat, että muutamat Herran kansasta ovat toisessa paikassa eli tilassa ja toiset toisessa. Muutamat ovat ”pellolla”, so. maailmassa kaikkien järjestelmien ulkopuolella. Näiden ei pidä ajatella, että heidän ensin on liityttävä johonkin nimikirkkoon, vaan heidän on käytettävä vapauttaan ja paettava pois maailmallisesta asemasta tullakseen yhdeksi Herran kanssa hänen valtakuntansa – vuorensa jäsenenä.

Muutamat Herran kansasta ovat taloissa eli Babylonin kirkkojärjestelmissä, mutta niin kuin tässä on osoitettu, ovat ne ylimalkaan pyhiä, jotka ovat nousseet katolle – he elävät korkeampaa elämää, heillä on enemmän kokemusta ja suurempi usko kuin ainoas-

taan nimikristityillä. Näiden ei pidä paetessaan laskeutua taloihin (nimikirkkojärjestelmiin) koettamalla ottaa sieltä jotakin mukaansa arvonannon, arvonimien, arvokkuuden tai aseman jne. muodossa, vaan heidän pitää jättää kaikki Kristuksen tähden ja paeta totiseen valtakuntaan.

Paon vaikeudet

”Voi raskaita ja imettäviä noina päivinä!” – Matt. 24:19

On niin hyvin hengellisiä kuin lihallisiakin ”pieniä lapsia” ja vääriä niin hyvin kuin oikeitakin lapsia. Apostoli Paavali kuvailee osansa evankeliumin levittämistyössä synnyttävän äidin osaksi. Hän sanoo: ”Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivuin synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä.” (Gal. 4:19) Samalla tavalla ovat kaikki Kristuksen uskolliset palvelijat, kaikki ne, jotka vakavasti työskentelevät sielujen voittamiseksi, tässä tekstissä kuvaillut ”raskaiksi”. Henkinen synnyttäminen apostolin esikuvan mukaan on korkeasti kunnioitettava virka, ja monien Jumalan uskollisimpien lasten huomio on kiintynyt tähän. Mutta oi! Niin kuin Aabrahamin ja Saaran toivomus auttaa Jumalan lupauksen täyttämässä johti kelpaamattomaan tapaan ja tuotti Ismael-luokan, joka, ollen lihasta syntynyt, vainosi sitä siementä, joka oli todellinen, niin on myös monien laita, jotka nyt ovat ”raskaina”; he auttavat väärin Jumalan lasten synnyttämiseksi.

Heidän tulisi kumminkin kaikkien muistaa, että ainoastaan sallittuja välikappaleita pitäisi käyttää. Kaikki totiset Jumalan lapset ovat totuuden sanan ja hengen eikä inhimillisten oppien ja maailman hengen siittämiä.

Väärät ajatukset Jumalan suunnitelmasta (otaksuma, että kaikki, paitsi valittu seurakunta, joutuvat iankaikkiseen vaivaan) on muutamissa niin kiihottanut ”lapsien” synnyttämishalua, että he ovat turvautuneet muutamisiin inhimillisiin keksintöihin saadakseen heidät siitetyiksi – unohtaen, että kaikki, jotka eivät ole Jumalan siittämiä, totuuden sanan siittämiä (ei ainoastaan kirjaimellisen sanan, vaan totuuden hengen siittämiä), ovat äpäriä, eikä heitä lasketa Jumalasta lähteneiksi, eikä heitä kohdella lapsina. (Hebr. 12:8) Seuraus siitä on, että nimiseurakunta meidän päivinämmä ”pyrkii lihan piirissä olemaan mieliksi” – lukumäärään sekä rahalliseen että henkiseen vaikutukseen nähden, ja sillä on paljon ”jumalisuuden ulkokuorta” eli muotoa, ilman että sillä on jumalisuuden todellista, sydäntä hallitsevaa henkeä ja voimaa. Se on täynnä pieniä ”lapsia”, joista muutamat ovat todella lapsia Kristuksessa, mutta monet ovat äpäriä eivätkä totisia Jumalan lapsia, eksytyksen siittämiä totuuden hengen sijasta – ne ovat ”lustetta”. Ja he ahkeroivat alituisesti tämän äpärasuvun lisäämistä, toivoen siten pelastavansa heidät iankaikkisesta vaivasta, joka on, heidän ajatuksensa mukaan, armottomaksi otaksutun Jumalan väärä tuomio.

Oi, kuinka vaikeata onkaan niiden rakkaiden Jumalan lasten, jotka ovat tällä tavalla, Vapahtajamme kuvaannollisten sanojen mukaan, ”raskaina”, paeta nimikirkkojärjestelmästä sen monine koneistoineen, jotka ovat äpärien nopeaa synnyttämistä varten, kun he ovat oppineet kunnioittamaan ja ylistämään sitä. Niin, sellaisten on vaikea jättää kaikki ja paeta Herran ja hänen vuorensa (valtakuntansa) luo. Niiden on vaikea uskoa, että Herra on todellakin hyvä, oikeudenmukainen ja vanhurskas, ja että hänellä on armosta rikas

suunnitelma, tarjotakseen täydellisen autuuden jokaiselle Aadamin suvun jäsenelle — kaikille, jotka lunastettiin suurilla ”lunnailla kaikkien edestä.”

Siihen luokkaan, joka ”imettää” näinä päivinä, kuuluu myös monta jaloa, hyvää ja hyvää tarkoittavaa Jumalan lasta. Siihen kuuluu monta saarnaajaa ja sunnuntaikoulun opettajaa, joiden uskonnollinen työ on ”maidon” tarjoamisessa, ei kumminkaan aina ”sanan väärentämättömän maidon,” Jumalan sanan, antamisessa; sillä ylimalkaan he sekoittavat ja vääristävät sanan perimätiedoilla, filosofialla ja maailmallisen viisauden uni-rohdoilla, jotka pitävät heidän ”lapsensa” siivoina, unisina ja ”hyvinä” sekä estävät niiden kasvamisen tiedossa ja armossa. Tällaista kasvamista he pitävätkin vallan vaarallisena.

Muutamit harvat näistä opettajista työskentelevät kumminkin todellakin sanan puhtaan maidon jakamisessa, jotta heidän pienet lapsensa sen kautta kasvaisivat ja oppisivat syömään ja sulattamaan vahvaa ruokaa sekä tulemaan miehiksi Kristuksessa, mutta he selittävät, että toistuneet kokemukset osoittavat heille, että suurin osa heidän ”lapsistaan” ei voi sietää sanan puhdasta maitoa; sen tähden he pitävät velvollisuutenaan maidon sekoittamisen, jotteivät heidän lapsensa tulisi kipeiksi ja kuolisi. Oi, he eivät ymmärrä, että useimmat heidän lapsistaan eivät voi koskaan omistaa itselleen hengellistä ”maitoa”, koska ne eivät ole totuuden hengen siittämiä, ja koska ”luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan hengen on ... eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on arvosteltava hengellisesti.” (1 Kor. 2:14,12) He eivät huomaa myöskään, että tämä (erottamisen kyvyn) puute näännyttää, myrkyttää ja estää tosihengellisiä ”lapsia”, jotka ovat heidän huostassaan ja ”joiden olisi jo aika (itse) olla opettajia.” — Hebr. 5:12

Ne tähän luokkaan kuuluvat, jotka ovat totisia Jumalan lapsia, kuulevat kutsun: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani,” ja heitä kohtaa myös suuret vaikeudet tuona päivänä. Aina sitä mukaa kun he näkevät ja ymmärtävät nykyisen totuuden he eivät ainoastaan pelkää ojentaa sitä niille, jotka ovat heidän hoidossaan, vaan he pelkäävät myös itse menetellä sen mukaan ajatellen, että se tuottaa heille eron virastaan. He pelkäävät pakenemista tuona päivänä huomattessaan, että ainoastaan harvat heidän lapsensa voisivat tai tahtoisivat paeta mukana, ja ainoastaan hengelliset kykenevät kestäämään tämän koetuksen. Muutamit käyvät ratkaisukohdan läpi ”voittajina”, kun taas toisten, jotka pelkäävät, täytyy käydä suuren hädän ajan läpi.

Pakene ennen talven tuloa

”Mutta rukoilkaa, ettei pakonne tapahtuisi talvella eikä sapattina; sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka vertaista ei ole ollut maailman alusta tähän asti eikä milloinkaan tule. Ja ellei sitä aikaa lyhennettäisi, ei yksikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden se aika lyhennetään.” — Matt. 24:20-22

Seurakunnan kokoaminen tapahtuu ”elonajassa”, suosion kesän lopussa. Herra selitti (Matt. 13:30,37-43), että hän kokoaisi tänä elon aikana vehnän aittaan ja polttaisi ohdakkeet sitä seuraavassa hädän ajassa. Muutamissa paikoissa maalla on vielä tapana jättää rikkojen polttaminen siksi, kunnes talvi tulee. Ymmärrämme sen tähden Herran tarkoittavan, että meidän on etsittävä apua ja voimaa voidaksemme paeta Babylonista, ennen kuin sen hädän talviaika kohtaa sitä.

Muistakaamme, että tässä elonkorjuussa vapahdetaan kaksi erilaista vehnäluokkaa — vaikkei se olekaan sopusoinnussa sen kanssa, mitä tapahtuu luonnossa — 1) ”voittajat”, uskolliset, jotka heti tottelevat ja pakenevat ennen talven tuloa ja jotka ”katsotaan arvoksi pelastumaan tästä kaikesta, joka on tuleva” (Luuk. 21:36, engl. käänn.); 2) ne totiset Jumalan lapset, jotka eivät tottele kyllin pian, vaan ovat raskautettuja, joilla on intoa, mutta joka ei ole sopusoinnussa tiedon kanssa, ja jotka ovat enemmän tai vähemmän maailman hengen saastuttamia. Nämä autetaan pois Babylonista, kun se on kaatumaisillaan, he pakenevat talven aikana lausuen profeetan sanoin: ”Elonaika on mennyt, kesä loppui (talvi on tullut), emmekä me ole pelastuneet.” (Jer. 8:20) Suuressa armossaan osoittaa Herra, että näiden joukossa olevat kaikki todella uskolliset lopulta ”tulevat siitä suuresta ahdistuksesta ja seisovat valtaistuimen edessä (eivät ole valtaistuimella ”pienen lauman kanssa,” joka perii valtakunnan Kristuksen perintötoverina), pestyään vaatteensa Karitsan veressä. (Ilm. 7:14,15) Rukoilkaamme ja työskennelkäämme sopusoinnussa tämän kanssa, jotta pakomme olisi suoritettu, ennen kuin talvi tulee.

Meidän tulisi rukoilla ja pyrkiä siihen, ettei pakomme myöskään tapahtuisi sapattina. Minä sapattina? Ei kai seitsemäntenä viikon päivänä eikä ensimmäisenäkään, sillä ”uusi kuu tai sapatti” ei varmaankaan olisi mikään este kristityn kirjaimelliselle pakenemiselle. (Kol. 2:16) Tässä tarkoitetaan vastakuvallista sapattia, tuhatvuotiskautta — seitsemännen tuhatvuotiskauden sapattia. Jos me aloitimme pakomme, ennen kuin se alkoi aikalaskullisessa suhteessa, niin sitä parempi, sillä mitä pitemmälle me joudumme siinä, sitä vaikeampi on vapautua ja jättää Babylon — aikana, jolloin se enemmän kuin koskaan ennen tarvitsee ja pyytää apuamme pysyäkseen pystyssä. Mutta Jumala on selittänyt, että Babylonin täytyy kaatua, ja ettei mikään voima voi pitää sitä pystyssä. Eikä kukaan, joka on käsittänyt, kuinka puutteellista sen työ on, ja kuinka hyvä ja armollinen tulee olemaan Herran työ sen jälkeen kun Babylon on hävitetty ja totinen seurakunta kirkastettu, voisi tahtoa silmänräpäyksikään estää Herran työtä.

Tämän ”talvi”-ajan suuri hätä on vailla vertaa. Herra vakuuttaa, ettei mikään siihen verrattava ole koskaan kohdannut, eikä koskaan kohtaakaan maailmaa. Tämä on täydessä sopusoinnussa niiden sanojen kanssa, jotka Herra sanoo Daniel profeetan kautta tästä hädästä, jonka piti tulla evankeliumikauden lopussa. Sanotaan: ”Siihen aikaan nousee (ryhtyy hallitsemaan) Miikael (Kristus) ... Ja se on oleva ahdistuksen aika, jommoista ei ole ollut siitä asti, kuin ihmisiä on ollut olemassa.” (Dan. 12:1) Samasta ajasta puhutaan Ilmestyskirjassa (Ilm. 11:17,18) aikana, jolloin ”pakanakansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi on tullut, ja tullut on aika tuomita kuolleet.” Niin suureksi tulee tämä hätä, että ilman väliin tulevaa valtaa tulisi lopulta koko suku hävitetyksi. Mutta Jumala on valmistanut voiman, joka on määrätty ryhtymään täällä asioihin, ja se on hänen valtakuntansa — Kristus ja hänen seurakuntansa, valitut. Nämä tarttuvat oikeana aikana asioihin ja saattavat järjestyksen maan sekaannukseen.

Vääriä kristuksia ja vääriä opettajia

”Jos silloin joku sanoo teille: Katso, täällä Kristus on, tahi: Tuolla, niin älkää usko. Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja (opettajia) nousee, ja he tekevät suuria tunnus-

tekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. Katso, minä olen edeltäpäin sanonut sen teille.” — Matt. 24:23-25

Tässä kuvaillut pettäjät eivät varmaankaan ole niitä hurjapäitä, jotka ajasta aikaan ovat väittäneet olevansa kristuksia ja jotka ovat eksyttäneet ainoastaan harvat niistä, joilla on ollut vähänkään tervettä järkeä ja arvostelukykyä. Olemme jo osoittaneet Antikristuksen, suuren pettäjän, paavikunnan, joka vuosisatoja istui hengellisessä temppelissä ja väitti olevansa Kristuksen ainoa edustaja — hänen valtuutettunsa — josta Herra oli oikein ennustanut, että maailma tulisi ihmettelemään sitä, lukuun ottamatta niitä, joiden nimet ovat kirjoitetut Karitsan elämän kirjaan. (Ilm. 13:8) Samalla tavalla ei Englannin kirkkokaan ole ainoastaan seurakunta eli ”ruumis”, vaan myös sillä on maallinen pää, nim. hallitsija. Samaten on kreikkalaiskatolisen kirkon päänä Venäjän tsaari, ja joskaan tämä suhde ei ole niin ilmeinen, niin on hänellä kumminkin todellisuudessa enemmän valtaa. Jos nyt paavikunta on Antikristus eli väärä kristus, niin eivätkö silloin myös toiset väärät ruumiit väärine päineen ole Antikristuksia, kuinka monia tai harvoja Jumalan totisia pyhiä sitten lieneekin niissä?

Vaikkeivät eri protestanttiset seurakunnat tunnusta muuta päätä kuin Kristuksen, niin ne tekevät kumminkin käytännössä synodinsa, konferenssinsa ja kirkkoneuvostonsa pääkseen, joilta ne vastaanottavat lakinsa, sääntönsä ja uskontunnustuksensa, sen sijaan että ottaisivat ne ainoan totisen seurakunnan ainoalta totiselta Päältä.

Pitkän aikaa ja suuremmassa tai vähemmässä määrin ovat nämä inhimilliset järjestelmät niin jäljitelleet totista Messiasta (Päätä ja ruumista), että ne osittain ovat eksyttäneet monta. Mutta nyt yhden vuosisadan aikana ovat nämä petokset alkaneet epäonnistua. Harva, jos edes kukaan presbyteeri uskoo nyt, että heidän kirkkonsa on ainoa totinen seurakunta; ja metodistit, baptistit, luterilaiset ja muut eivät enää myöskään usko sitä omista järjestelmistään; vieläpä kreikkalais- ja roomalaiskatolilaisetkin vapautuvat nyt siitä eksytyksestä, että heidän kirkkonsa on ainoa totinen kirkko, jonka ulkopuolella valittuja ei ole. Ennustuksessa, jota tarkastamme, varoittaa Herra vääristä kristuksista ”silloin — so. nyt. Sopusoinnussa tämän kanssa huomaamme (Ilm. 13:14-18) ennustuksen erittäin vaikutusvaltaisesta yhteenliittymisestä, jonka kautta protestanttiset kirkkokunnat yhdistyvät ja, vaikka erossa paavikunnasta, kumminkin työskentelevät yhdessä sen kanssa sellaisella tavalla, että molemmat saavat lisättyä valtaa ja saavat monet uskomaan, että tämä uusi yhteenliittyminen olisi Jumalan ase Messiaan ennustetun työn suorittamisessa, ja että se niin muodoin olisi hänen edustajansa.

”Vanhurskauden aurinko on koittava”

”Sentähden, jos teille sanotaan: Katso, hän on erämaassa, niin älkää menkö sinne, tahi: Katso, hän on kammiossa, niin älkää uskoko. Sillä niinkuin salama (alkutekstissä, kirkas valo) [aurinko] lähtee idästä ja loistaa länteen saakka, niin on Ihmisen pojan läsnäolo [kreikaksi *parousia*] oleva.” — Matt. 24:26,27

Siitä, että Saatanan suuret petokset — ”voimallinen eksytys” — ovat lähellä meitä, ei ole todistuksena ainoastaan tämä Herran sana, vaan myös apostoli Paavalin sanat. (2 Tess. 2:10-12) Jos olisi tarkkaan ennustettu, mikä muoto näillä eksytyksillä olisi, niin

olisi se jossain määrin estänyt niiden pettävää voimaa. Jumala sallii nämä petokset juuri sitä tarkoitusta varten, että ne erottaisivat ”voittajat” kaikista muista, ja vakuuttaa meille täysin, että valitut varjellaan lankeamasta. Ja kumminkin on mahdollista, että muutamat näistä koettelemuksista, seulomisista ja eksytyksistä voivat kohdata kaikkein enimmin niitä, joilla on mitä suurin määrä nykyisen totuuden valoa. Kuinka äärettömän tärkeätä onkaan, että me ”pysytämme itsemme Jumalan rakkaudessa,” niin ettei meillä ole ainoastaan tietoa totuudesta, mikä – jos meillä on ainoastaan sitä – voi tehdä meidät ylpeiksi, vaan että meillä on myös Kristuksen mieli, jonka pitäisi johtua totuuden tiedosta – rakkaudesta Jumalaan ja toisiimme sekä myötätunnosta kaikkiin ihmisiin; sillä ”rakkaus rakentaa” luonnetta Herramme luonteen kaltaiseksi.

Spiritistit julistivat jo: ”Katso, hän on kammiossa.” He väittävät, että he voivat puhutella Herraa kasvoista kasvoihin muutamissa istunnoissaan, ja että kaikki, jotka suosivat heidän käsityskantaansa, voivat saavuttaa saman edun jne.. Entäpä, jos varoitus siitä, että valitutkin eksytettäisiin, jos se olisi mahdollista, merkitsisi, että valitut joutuvat mitä ankarimpiin koettelemuksiin tänä pahana päivänä? ”Kuka voi kestää?” (Ilm. 6:17) Profeetan kautta annettu vastaus on: ”Se, jonka kädet ovat viattomat (jonka elämä on kunniallinen), jonka sydän on puhdas (jolla on hyvä omatunto Jumalan ja ihmisten edessä) ... (hän) saa astua Herran vuorelle (valtakuntaan) ja ... seisoa hänen pyhässä paikassansa.” – Ps. 24:3,4

Mutta kuinka Jumalan lapset voivat varmuudella tietää, että nämä ilmestykset eivät ole oikeita? Hän on opettanut meille, että hänen päivänsä tulisi niin kuin varas yöllä, että hän olisi läsnä, ilman että maailma näkisi häntä, johtaakseen elonkorjuutyötään, kootakseen valittunsa jne. Kuinka voimme tietää, ettei hän tahdo ilmestyä valvoville lapsille niin kuin nk. kristityt spiritistit väittävät hänen tekevän ”kammiossa” – heidän istunnoissaan?

Me tiedämme, ettei hän tahdo niin ilmestyä meille, koska 1) hän on opettanut meille, että me ”muutumme,” ”tulemme hänen kaltaisikseen,” ja siten ”näemme hänet sellaisena kuin hän on,” ja koska 2) hän varoitti meitä niistä eksytyksistä, jotka väittävät, että me voimme saada nähdä hänet ei-muutetussa eli lihallisessa tilassamme, sanoessaan, ”Jos teille sanotaan: Katso, hän on erämaassa, niin älkää menkö sinne, tahi: Katso, hän on kammiossa, niin älkää uskoko,” koska hän ei ilmesty millään sellaisella tavalla. Ei, päinvastoin ”niinkuin kirkas valo (aurinko) lähtee idästä (eikä sitä voida rajoittaa yksityiseen paikkaan tai kammioon) ja loistaa (kaikkialle, kaukaiseen) länteen saakka, niin on Ihmisen Pojan läsnäolo oleva.”

Herramme ei ilmesty toisessa läsnäolossaan kammiossa tai jollekin seurakunnalle erämaassa, eikä edes yksityiselle kansalle, niin kuin ensimmäisessä tulemuksessaan, vaan hänen läsnäolonsa on yleinen ilmestyminen koko maailmalle. ”Vanhurskauden aurinko on koittava ja parantumisen hänen siipiensä alla.” ”Vanhurskauden auringon” läpätunkevat totuuden säteet aiheuttavat jo paljon hämmennystä ihmisten kesken, sen kautta että se paistaa pimeihin paikkoihin ja paljastaa eksytykset ja kaikenlaatuisen turmeluksen. Valo paljastaa kaikki. Ja maailman suuri valo, Kristus, (ja lopulta myös häneen yhdistetty seurakunta) siunaa ihmiskunnan saattamalla valoon kaikki pimeyden salaisuudet; sillä ei ole mitään salattua, joka ei tulisi ilmi. ”Päivä on saattava sen ilmi”,

eikä voisi olla päivä, jollei aurinko paistaisi idästä länteen saakka. ”Tämä on se totinen valo, joka (aikanaan) valistaa jokaisen ihmisen, joka tulee maailmaan.” (engl. käänn.)

(Tahdomme myöhemmin tutkia Matt. 24:28 jakeen 41 johtopäätöksenä saadaksemme Matteuksen kuvauksen sopusointuun Markuksen ja Luukkaan kanssa).

Auringon ja kuun pimenemisen merkkejä

”Mutta kohta noiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, ja kuu ei anna valoaan, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivasten voimat järkkyvät.” — Matt. 24:29; Mark. 13:24,25

Tulee tarkkaan erottaa se ahdistus, jota kutsutaan ”noiden päivien ahdistukseksi,” siitä ahdistuksesta, joka tulee päivien lopussa, kun tämä aikakausi ja elonkorjuu loppuvat. Tämä ei kumminkaan käy niin selvästi ilmi Matteuksen ja Markuksen kertomuksesta, kuin jos vertaamme niitä Luukkaan kertomukseen, joka näyttää lyhykäisyydessä käsittävän evankeliumikauden tapahtumat, ja jättäen mainitsematta ”noiden päivien ahdistuksen” viittaa ainoastaan toiseen hätään, jolla tämä aikakausi loppuu. Hän sanoo:

”Ja he (juutalaiset) kaatuvat miekan terään, ja heidät viedään vangeiksi kaikkien kansojen sekaan, ja Jerusalem on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät. Ja on oleva ennusmerkkejä auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja maassa kansoilla ahdistus, ja he ovat epätoivossa meren pauhun ja hyrskyn vuoksi. Ja ihmiset menehtyvät pelätessään ja odottaessaan sitä, mikä kohtaa maanpiiriä.” — Luuk. 21:24-26

On tosiasia, että koko evankeliumikausi on ollut hädän aikaa; ja tätä tarkoitetaan Matt. 24:9-12 ja 29 jakeissa. Varhaista seurakuntaa vainosi yhteiskunnallinen Rooma, ja kun paavi-Rooma sittemmin sai vallan, niin vainottiin kaikkia, jotka kieltäytyivät hyväksymästä sen kauhistuksia, joko siten, että hän (Iisebel) itse vainosi niitä suorasti tai sitten yhteiskunnalliset mahdit (Ahab), joiden kanssa hän oli läheisessä yhteydessä, vainosivat niitä epäsuorasti. Ja Korkeimman pyhät annettiin sen valtaan, ja se vainosi ja hävitti niitä ajan, ajat ja puolen aikaa — 1260 vuotta — vuoteen 1799. Ja tämä pitkäaikainen vainoaminen, jolloin monet puhdistettiin, jalostettiin ja koeteltiin, ja jolloin porttojen äiti oli ”juovuksissa pyhien verestä ja Jeesuksen todistajain verestä” (Ilm. 17:16), loppui, niin kuin olemme nähneet (Raamatuntutkielmien II osa 9 luku ja III osa 4 luku), käytännössä v. 1776 ja kirjaimellisesti v. 1799, jolloin paavi nöyryytettiin maailman edessä ja menetti maallisen valtansa.

Kun nyt selvästi ymmärrämme, että ne merkit, joita Herra tarkoittaa, seurasivat ”noiden päivien” ahdistuksen jälkeen, niin tahdomme nyt esittää pari kysymystä noista selvästi kuvatuista merkeistä: auringon ja kuun pimenemisestä ja tähtien putoamisesta. Ovatko nämä merkit ymmärrettävät kirjaimellisiksi tai vertauskuvallisiksi, ja ovatko ne tähän mennessä täyttyneet?

Me vastaamme, että niillä on jo ollut kirjaimellinen täyttymisensä, ja että ne nyt saavat vertauskuvallisen täyttymisen, jolla on paljon suurempi merkitys.

Toukokuun 19 p. 1780 (siis vielä ”noina päivinä”, paavin vallan 1260 vuotena, mutta sen jälkeen, kun tämä valta oli alkanut vähentyä ja ahdistuksen kuumuus oli ohi) sattui

harvinainen auringon pimennys, jota eivät sen ajan eikä jälkeisenkään ajan tiedemiehet ole voineet selittää. Se, ettei se ollut mikään tavallinen tapaus, käy selville monesta uskotavasta todistuksesta, joista esitämme ainoastaan muutamia.

Tunnettu astronomi Herschell sanoo: ”Pohjois-Amerikan pimeä päivä oli niitä ihmeellisiä luonnonilmiöitä, joista aina luetaan mielenkiinnolla, mutta joita ei tiede kykene selittämään.”

Websterin sanakirjan painoksessa vuodelta 1869 sanotaan: ”Pimeä päivä toukokuun 19 p:nä v. 1780 on saanut nimensä siitä ihmeellisestä pimeydestä, joka sinä päivänä vallitsi koko Uudessa Englannissa. Muutamissa paikoissa ei kansa voinut useampaan tuntiin lukea tavallista painosta paljaan taivaan alla. Linnut lauloivat iltalaulunsa, katosivat ja vaikenivat, kanat menivät levolle, karja etsi karjapihoja, ja huoneessa täytyi sytyttää tuli. Pimennys alkoi n. klo 10 aamulla ja kesti seuraavaan puoliyöhön, vaikka se kesti eri paikoilla eri lailla.”

Täysikuun pimennys seuraavana yönä näyttää olleen melkein yhtä huomattava kuin tämä auringon pimennys. Mainitsemme exeteriläisen tuomari Teneyn todistuksen: ”Seuraavan yön pimeys oli todennäköisesti niin suuri, ettei sellaista koskaan ole huomattu sitten kun Kaikkivaltias ensin tuotti valon. En voinut tässä tilaisuudessa olla ajattelematta, että jos jokainen loistava esine taivaan kaikkeudessa olisi suljettu läpituokemattoman pimeyteen tai olisi hävinnyt olemassaolosta, niin ei pimeys olisi voinut olla täydellisempi. Valkoinen paperiarkki, joka pidettiin muutaman tuuman päässä silmästä, oli yhtä näkymätön kuin mustin harso.

On laskettu, että pimeys tuona päivänä, joka voidaan selittää ainoastaan merkiksi Herralta, ulottui enemmän kuin 320,000 engl. neliöpenikulman alalle — pinta-alalle, joka on noin 25 kertaa suurempi kuin Palestiina, johon merkit Herran ensimmäisessä tulemisessä olivat rajoitetut. Sen asianhaaran, että nämä merkit pääasiassa olivat rajoitetut Uuteen Englantiin ja keskivaltioihin, ei pidä kummastuttaa ketään, kun muistamme, että ensimmäinen liike ”neitsyeiden” (III osa, 3. luku) kesken (Matt. 25:1-5) pääasiallisesti tapahtui siellä. Ja että Jumala käyttää ”vapauden maata lähettääkseen sanoman näistä merkeistä maailmalle, ei ole kummallisempaa kuin sekään, että hän on antanut monien aikamme siunausten ja keksintöjen, jotka nyt ovat tunnustettuja koko maailmassa, lähteä sieltä. Tämä on hyvin sattuvasti esitetty vertauskuvallisesti suuren ranskalaisen taiteilijan Bartholdin lahjassa New Yorkin satamalle — patsaassa, joka esittää ”vapautta valaisemassa maailmaa.”

Tähtien putoaminen

Puoli vuosisataa meni, ennen kuin seuraava merkki tuli: tähtien putoaminen taivaasta, niin kuin viikunapuu pudottaa raa'at hedelmänsä, kun kova tuuli tärisyttää sitä. Jeesuksen sanat täyttyivät (vaikkei tämä ole niiden täysi ja ainoa täytyminen, niin kuin myöhemmin näemme) ihmeellisessä meteorisateessa marraskuun 13. päivän aamulla 1833. Niille, jotka ovat taipuvaisia jättämään koko asian huomioon ottamatta väittäen, etteivät kiintotähdet pudonneet, huomautamme, ettei Herra sanonut mitään kiintotähtien putoamisesta, ja ettei kiintotähdet voisi pudota, sillä niiden putoaminen todistaisi, etteivät

ne olleet kiintotähtiä. Raamattu ei tee eroa tähtien ja meteorien välillä, niin kuin ylimalkaan meidän aikanamme tehdään.

Tähtien putoamiset ja vieläpä meteorisateetkin ovat hyvin tavallisia joka vuosi, toisina vuosina runsaampia kuin toisina. On laskettu, että 400,000 pientä meteoria vuosittain putoaa maahan. Mutta niillä ei ole mitään merkitystä verrattuna valtavaan sateeseen marraskuun 13. p. 1833, jolloin miljoonia ja taas miljoonia putosi.

Professori Kirkwood sanoo teoksessaan ”Meteorologia”: ”Edellisen vuosisadan loppuun saakka eivät ne (meteorisateet) olleet koskaan kiinnittäneet tiedemiesten huomiota.”

Herra Henry Dana Ward siihen aikaan kauppias New Yorkissa, myöhemmin kirjailija ja saarnaaja, kirjoitti: ”Ei kukaan tiedemies tai oppinut, arvelen, ole koskaan kertonut sellaisesta tapahtumasta, kuin eilen aamuinen oli. Profeetta ennusti siitä tarkkaan kahdeksantoista vuosisataa sitten, jos voimme ymmärtää, että putoavilla tähdillä tarkoitetaan putoavia tähtiä ... Todellakin taivaan tähdet putosivat maahan niin kuin Ilmestyskirjassa sanotaan. Profeetan sanoja on aina pidetty kuvakielenä, mutta eilen ne täyttyivät kirjaimellisesti.” — Journal of Commerces, marraskuun 14. p. 1833.

Prof. von Humboldt käyttää 15 sivua eräästä kirjastaan kuvatakseen tätä ilmiötä ja sanoo, että se näkyi yhdentoista miljoonan englannin neliöpeninkulman alalla.

M. Beupland, ranskalainen oppinut, joka Humboldtin seurassa oli ilmiön todistajana, sanoo siitä — ”ei koko ilmapiirissä ollut kolmen kuun halkaisijan suuruista alaa, joka ei olisi ollut joka silmänräpäys tulikerien ja putoavien tähtien täyttämä.”

Ilmiö toistui pienemmässä muodossa v. 1868, mutta vuoden 1833 tapaus näyttää täyttäneen merkkiä koskevan ennustuksen; edellisen merkin yhteydessä se auttoi nähtävästi paljon neitseiden herättämisessä lähtemään Ylkää vastaan, josta puhutaan seuraavassa luvussa. — Matt. 25:1-5

Vertauskuvallinen täytyminen

Kun nämä kirjaimelliset merkit palvelivat määrättyä tarkoitustaan kiinnittäen yleisen huomion lopun aikaan, niin uskomme kumminkin, että ennustuksen vertauskuvallinen täytyminen ei ole vähemmän merkitsevä, vaan on vielä paljon suurempiarvoinen niille, joiden henkiset kyvyt ovat harjoitetut, niin että he voivat käsittää vertauskuvallisen selityksen.

Aurinko on vertauskuva evankeliumin valosta, totuudesta — ja niin muodoin Kristuksesta Jeesuksesta. Kuu on vertauskuva Mooseksen lain valosta, sillä niin kuin kuu heijastaa auringon valoa, niin on lakiliittokin edeltä käsin ollut evankeliumin heijastus tai varjo. Tähdet esittävät seurakunnan henkeytettyjä opettajia — apostoleja. Taivaat merkitsevät, niin kuin jo on osoitettu, kristikunnan kirkollisia voimia. Näiden vertauskuvien yhdistämisen huomaamme taas Ilmestyskirjassa (Ilm. 12:1), missä ”vaimo”, joka kuvaa ensimmäistä seurakuntaa, on esitetty verhottuna aurinkoon, so. säteilevänä täydessä, kirkaassa, peittämättömän evankeliumin valossa. Kuu sen jalkain alla merkitsee, että laki, joka tukee sitä, ei kumminkaan ole sen valon lähde. Kaksitoista tähteä, joilla sen pää on

kruunattu, merkitsevät Jumalan valitsemia ja henkeytettyjä opettajia — kahtatoista apostolia.

Pitäen mielessämme tämän selityksen noista vertauskuvista tutkikaamme uudestaan tätä Herran suuren ennustuksen piirrettä ja niitä merkkejä, jotka osoittavat tämän aikakauden lopun.

Minne hyvänsä katsomme ympärillemme, niin huomaamme sen asianhaaran, että Jumalan pyhitetyn kansan saadessa tarvittavaa henkistä ravintoa ja valaistusta nykyisenä aikana on nimiseurakunnan laita kokonaan toinen. Sen aurinko on pimennyt, sen kuu on muuttunut vereksi ja sen tähdet ovat pudonneet taivaalta. Evankeliumin valon keskipisteenä on aina alusta saakka ollut Kristuksen risti, lunnaat. Ja vaikka paavikunta julkeasti on asettanut sen kilpailijaksi messu-uhrin, ovat Jumalan pyhät aina pitäneet kiinni tästä kaikkien Jumalan lupausten ja hänen kansansa kaikkien toivomusten siunatusta keskipisteestä. Tässä he ovat pysyneet kiinni, joskin täydellinen, syvällinen ja raamatunmukainen tieto sovituksesta on ollut kätkeyty heiltä.

Koko aikakauden on kyllä ollut muutamia harvoja, jotka ovat hylänneet lunastuksen, kun eivät ole voineet käsittää sitä, eivätkä ole voineet saada sitä sopusointuun toisten totuuksien kanssa ja vielä vähemmän omien eksytystensä kanssa. Nämä ovat kumminkin harvinaisia poikkeuksia yleisestä säännöstä. Mutta vuoden 1878 jälkeen — juuri sinä koetusajana, jonka Raamattu edeltäpäin on osoittanut, eli sinä evankeliumitalouden aikana, joka vastaa sitä aikaa, jolloin Kristus ensimmäisessä tulemuksessaan hylättiin, ja jolloin hänen ristinsä tuli juutalaisille loukkauskiveksi — on Kristuksen uhrin kautta aikaansaadun sovituksen hylkääminen levinnyt niin suuresti, että tänä päivänä ainoastaan pieni vähemmistö niistä, jotka tunnustautuvat Kristuksen todistajiksi, käsittää ristin arvon tai saarnaa sitä. Päinvastoin kieltävät monet meidän päiviemme saarnoista sen totuuden, että me olemme ”kalliisti ostetut,” nim. Kristuksen verellä; ja sovituksen korvaukseksi esitetään kehitysoppia, ja Kristuksen arvon syntisille esitetään olevan ainoastaan siinä esikuvassa, jonka hän on antanut meille sanojensa ja esimerkkinsä kautta.

Tällä tavalla pimenee evankeliumin auringon valo päivittäin yhä enemmän, ja vaikka kalliin veren arvon kieltäminen lunastushintanamme ei ole vielä yleisesti tullut saarnatuoleista kuulijapenkeille, niin ovat kumminkin kauan salassa pidetyt väärät opit yhdessä kunnioituksen kanssa johtajia ja oppineisuutta kohtaan tehneet tien niin helpoksi, että suurin osa niistä, jotka ovat kyllin valvovaisia tarkastaakseen asiaa, joutuu kehitysopin uhriksi, joka kieltää Raamatun opin alkuperäisestä lankeemuksesta ja lunastuksesta, joka vapauttaa siitä. Raamattu varoittaa meitä monella tavalla tästä suuresta luopumuksesta niin hyvin kuin seurakunnan uskon pimenemisestäkin, joka oli tapahtuva tähän aikaan, niin että tullessaan Ihmisen Poika havaitsee uskon hyvin harvinaiseksi maan päällä. (Luuk. 18:8) Eräs Psalmi, joka kuvailee tätä aikaa, selittää: ”Vaikka tuhansia kaatuisi vieressäsi ja kymmeniä tuhansia oikealla puolellasi, ei sinuun satu.” Tämä lupaus annetaan uskollisille pyhille, Kristuksen ruumiin jäsenille, ”valituille”, joiden luku pian on täysi. — Ps. 91:7

Aina sitä mukaa kun lunnaitten auringon valo pimenee, täytyy Mooseksen lain, kuun valon, joka esikuvasi lunnaita, myös pimetä. Nyt ei ole tavatonta, että julkiset opettajat puhuvat Israelin verisistä uhreista, joita laki vaati, raakalaismaisina. Ennen, kun he näkivät Jumalan sanan totisen valon kautta, niin he pitivät arvossa apostolin esitystä, että Israelin uhrin olivat esikuvia syntien edestä annettavista ”paremmista uhreista;” mutta nyt he hylkäävät vastakuvan, lunnaat, kieltävät alkuperäisen synnin ja sen tähden myös uhrin sen edestä. Myös esikuvalliset uhrin kielletään ja leimataan raakalaismaisiksi. Niin muodoin johtuu evankeliumin auringonvalon pimenemisestä se, että myös kuun valo pimenee. ”Aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi.” Ja Joel lisää, että ”tähdet kadottavat valonsa” (Joel 2:10), mikä merkitsee, että kun evankeliumin auringonvalo pimenee, ja kun lakiliiton uhreja pidetään ainoastaan merkityksettöminä ja raakalaismaisina verisinä juhlamenoina, niin katoavat myös seurakunnan kahdentoista tähden (apostolin) opit näkyvistä, jotka apostolit Jumala on määrännyt, ei niitä tunnusteta enää johtajiksi eli valoiksi.

Niin kuin olemme nähneet, on Jumala valinnut 12 apostolia seurakunnan tähdiksi. Näistä sekä kuusta ja auringosta oli kaikki seurakunnan valaistus tuleva, ja näistä on myös tullut totinen valo, joka on ollut siunaukseksi totiselle seurakunnalle. Mutta paavikunta, joka anasti itselleen maan kirkollisen herrauden, on asettanut eli määrännyt erilaisia tähtiä, herrauksia ja jumaluusoppineita taivaalleen, ja eri protestanttiset kirkot ovat tehneet samalla tavalla, kunnes lukumäärä on tullut aivan laskemattomaksi. Mutta vaikka Jumala on pitänyt huolta avusta, totisen seurakuntansa evankelistaista ja opettajista, niin ei hän kumminkaan ole määrännyt heitä valoiksi eli tähdiksi. Päinvastoin ovat kaikki Herran uskolliset seuraajat opetetut vastaanottamaan valona ainoastaan ne totuuden säteet, joiden nähdään lähtevän auringosta, kuusta ja kahdestatoista tähdestä, jotka ovat määrättyt tätä tarkoitusta varten.

Kaikkien muiden Jumalan lasten tulisi olla tänä aikakautena palavia ja loistavia valoja, joita ei pidä panna vakan alle, vaan joiden tulee loistaa niin, että ne kirkastavat taivaallista Isäänsä. Sanaa tähti (kreik. *aster*) ei käytetä tarkoittamaan ketään uskovaista (paitsi apostoleja) heidän nykyisessä elämässään. (Fil. 2:15 pitäisi ”tähtinä” sanan asemesta olla ”valoina”. — Suom. huom.) Sitä vastoin käytetään sitä merkitsemään niitä, jotka poikkeavat totuudesta ja tulevat ylpeiksi, vääriä opettajia, ”turhaan paisuneita,” joita tahdotaan pitää yhtä pätevinä kuin apostoleja ja joita nimitetään ”harhaileviksi tähdiksi” ja ”valeapostoleiksi”. — 2 Kor. 11:13; Ilm. 2:2; Juuda 13

Sitä vastoin esittää Raamattu kaikkialla sen lupauksen, että nykyisen ajan uskolliset, nöyrät valonkantajat tulevat aikanaan Kristuksen kanssa Aabrahamin ihanaksi ja kunnioitetuksi siemeneksi — ”niinkuin taivaan tähdet.” Mutta ei nykyisissä ”taivaissa”, jotka pian katoavat suurella ryskeellä, vaan he loistavat ”uusissa taivaissa,” uudessa henkisessä valtakunnassa tuhatvuotiskautena. Samasta luokasta ja samasta ylösnousemusajasta puhuu profeetta Daniel (Dan. 12:3), sanoen: ”Ymmärtäväiset loistavat kuin taivaan avaruuden loiste, ja ne, jotka ovat saattaneet monta vanhurskauteen, kuin tähdet iankaikkisesta iankaikkiseen.” Myös apostoli Paavali puhuu pyhien tulevasta kirkkaudesta ensimmäisessä ylösnousemuksessa sanoen, että heidän kirkkautensa on erilainen niin kuin ”toisen tähden kirkkaus on erilainen kuin toisen.”

Jos nyt Jumala on määrännyt ainoastaan 12 tähteä seurakunnan valoiksi, niin kuin esitetään Ilmestyskirjassa (Ilm. 12:1), niin eivätkö paavit ja piispat ole silloin tehneet suurta erehdystä pitäessään itseään apostolien jälkeläisinä ja ”tähtinä” niin kuin hekin? Ja eikö ole ilmeistä, että niin kutsutun ”korkean kritiikin” edustajat pitävät itseään, samoin kuin muutkin pitävät heitä, ”tähtinä” ja valonkantajina, apostolien vertaisina, vieläpä korkeampinakin heitä? Eivätkö he osoita tätä saarnaamalla omia aatteitaan ja levittämällä omaa valoaan eri aineissa pitämättä välttämättömänä kysyä neuvoa henkeytettyjen apostolien sanoilta tai ottaa todistuksia sieltä? Ja jos he ollenkaan mainitsevat tai tekevät viittauksia totisten tähtien valoihin, kahdentoista apostolin oppeihin, niin eikö se silloin tapahdu tavallisesti aikeessa vahvistaa sen kautta omia mielipiteitään pikemmin kuin osoittaa, että heidän oppinsa on apostolisten tähtien valoa? Ja näiden väärien tähtien, ”harhailevien tähtien,” valo on tavallisesti todellakin niin ristiriidassa kahdentoista henkeytetyn apostolin valon kanssa, että he tuskin voivat löytää edes sopivaa tekstiä näistä kirjoituksista.

Herran ennustuksessa lasketaan nämä todelliset tähdet osaksi siitä evankeliumin auringon valosta, joka on pimennyt, eikä anna valoaan; kun taas nykyisillä kirkollisilla taivailla olevien väärien tähtien, maailmallisten viisaitten, ihmisten määräämien valojen esitetään komeilevan sillä, että he tulevat alas maallisiin olosuhteisiin – he hylkäävät kerran omaamansa jossain määrin henkisen näkökantansa ja laskeutuvat opissaan maallisten siveyden saarnaajien ja filosofien tasolle – kristillisten kansalaisten valtiolliselle näkökannalle.

Vertauskuvallisten kirkollisten taivaitten järkkyminen, joka mainitaan tässä yhteydessä, johtaa siihen, että nämä kristikunnan valot laskeutuvat alemmalle julkisen opetuksen tasolle. Tämä järkkyminen merkitsee juuri sitä, mitä näemme ympärillämme kaikilla puolin, kristikunnan uskonpykälien ja uskontunnustusten järkkymistä, jotka eksytyksillä sekoitettuina aikaansaavat hämmennystä joka kerta, kun niihin viitataan – esim. oppi valituista ja valitsemattomista pikku lapsista; että kaikki, jotka eivät ole ”pyhiä”, ”voittajia”, joutuvat iankaikkiseen vaivaan jne.

Tämän tähden koettavat monet niistä maailmanviisaista, jotka yleisön edessä säteilevät tähtinä, johtaa huomion pois kaikista sellaisista aineista. Mutta mitä muita aineita he voivat löytää kuin oikean tai väärän opin valitsemisesta ja oikean tai väärän opin Jumalan järjestystoimenpiteistä ihmissuvun tulevan elämän hyväksi? Kun he eivät tunne totista Jumalan aikakaussuunnitelmaa, ja kun he eivät tahdo panna vireille taistelua sellaisista kysymyksistä kuin helvetti ja pienten lasten tuomitseminen, niin mistä sitten tuollaiset suuret valot saarnaavat vetääkseen maailman huomion puoleensa?

He voivat kokonaan syrjäyttää hengelliset aineet ja alentua luonnollisen ihmisen näkökannalle, siveellisiin ja valtiollisiin uudistuskysymyksiin. He voivat ryhtyä armeliaisuustyöhön, ottaa osaa kristillisiin kansalaisristiretkiin jne., ja nämä kansalliset olosuhteet tulevat yhä enemmän ja enemmän kiinnittämään näitä saarnatuolitähtiä. Toiset taas herättävät huomiota viemällä voiton kiitetyimmistäkin epäuskon sankareista selittäessään sitä, mitä he eivät usko, ja tekemällä pilaa Raamatun kertomuksesta Aadamin

lankeemuksesta syntiin ja puheesta tulla lunastetuksi jostakin, mikä on heidän kehityso-
pinsa mukaan ainoastaan tarua.

Kuka ei näe, että nämä merkit täyttyvät joka paikassa ympärillämme meidän
aikanamme? Mutta aurinko, kuu ja tähdet ovat ainoastaan osittain pimenneet vielä;
kuitenkin ovat monet väärät tähdet pudonneet kaikesta evankeliumin valon yhteydestä
niiden joukkojen käsitystasolle, joille ne loistavat.

Yhtäpitävästi tämän kanssa puhuu Luukas (Luuk. 21:25,26) toisista merkeistä, jotka
näyttäytyvät tähän aikaan: ”Maassa (on) kansoilla ahdistus, ja he ovat epätoivossa meren
pauhun ja hyrskyn (rauhattomien ja laittomien ainesten) vuoksi. Ja ihmiset menehtyvät
pelätessään ja odottaessaan sitä, mikä kohtaa maanpiiriä; sillä taivasten voimat järkkyy-
vät.”

”Meren pauhu ja hyrskyt” merkitsevät rauhatonta ihmiskunnan osaa, jota yhteiskun-
nalliset lait pidättävät ja hillitsevät vielä, joskaan ei täydellisesti. Jokainen on viimeisen
kahdenkymmenen vuoden kuluessa kuullut jotakin tästä ”pauhusta” sen toisinaan myrsky-
kyävine purkauksineen, jotka nousuveden aaltojen tavoin ovat kohottautuneet maata
(yhteiskunnallista järjestystä) vastaan ja koettaneet niellä sen. Pidätettyinä joksikin aikaa
kokoavat nämä aallot nyt suurempaa voimaa, ja niin kuin ennustus osoittaa, on kysymys
ainoastaan muutamasta lyhyestä hetkestä, kunnes kaikki ”vuoret” (valtakunnat) vaipuvat
”meren pohjaan,” anarkiaan. (Ps. 46:3) Jokainen valtiollinen sanomalehti, jota ei rahaval-
lan pakko sido, on tämän levottoman luokan, ”meren”, puhetorvena, ja toisten sanoma-
lehtien täytyy, vaikka tahtomattaan, uutisten muodossa antaa aaltojen pauhun kaikua.
Tämä aiheuttaa muuten verrattain rauhallisena aikana ahdistusta ja pelkoa kansojen
keskuudessa.

Ja aina sen mukaan kun ihmiset alkavat ymmärtää, että meren levottomuus suureksi
osaksi riippuu kirkollisen vaikutuksen ja taikauskon vähenemisestä, ja kun he yhä parem-
min näkevät, että taivaan voimat (kirkkojen uskontunnustukset ja järjestelmät) järkkyvät,
niin heidän sydämensä menehtyvät pelosta — heidän ”odottaessaan sitä, mikä kohtaa
maanpiiriä (yhteiskuntaa).” Ne innokkaat ponnistukset, jotka nyt tehdään lahkovoimien
ja vaikutuksen ennalleen saamiseksi ja yhdistämiseksi, osoittautuvat tehokkaiksi ainoas-
taan lyhyeksi ajaksi, sillä täydellinen hajoaminen seuraa pian.

”Ja silloin (samaan aikaan) Ihmisen Pojan tunnusmerkki näkyy taivaalla” — merkki
eli todistus Ihmisen Pojan toisesta tulemisesta.

Emme saa unohtaa, että koko ennustus annettiin vastaukseksi muutamiin kysymyk-
siin, joista yksi oli tämä: Mikä on sinun läsnäolosi tunnusmerkki — toisessa tulemisessa.
Koska apostolit muistivat, kuinka harvat ne olivat, jotka tunsivat Herran hänen ensimmäi-
sessä tulemisessaan, ja että he itsekkin olivat pelänneet ja epäilleet pitkän aikaa, niin he
halusivat tietää, kuinka he voisivat olla varmoja hänen tuntemisestaan. Ensimmäisessä
tulemisessa Herra ilmaisi itsensä tunnusmerkkien kautta, ja ne vahvistivat hänet siksi —
hänen ihmeelliset sanansa ja tekonsa ja Johannes Kastajan todistus hänestä. Mitä tunnus-
merkkejä heidän tulisi odottaa hänen toisen läsnäolonsa todistukseksi? Tämä oli heidän
nimenomainen kysymyksensä.

Herran vastaus vakuutti heille, että hänen kansaansa ei jätettäisi ilman sopivia ja riittäviä todistuksia ja tunnusmerkkejä, mutta niiden laadusta ja luonteesta hän ei sanonut mitään. ”Silloin Ihmisen Pojan tunnusmerkki näkyy.” Ne ovat riittäviä Jumalan uskolliselle, valvovalle kansalle, mutta ne eivät ole tarkoitettut muille. Tämä luokka näki ja ymmärsi hänen ensimmäisen tulemisensa merkit ja todistukset, mutta nimi-Israelin joukot ”eivät osanneet arvostella aikain tunnusmerkkejä,” eikä Jumala myöskään tahtonut, että muut kuin totiset israelilaiset huomaisivat ne. Sen tähden puhuttiin monet ihmeelliset elämän sanat vertausten ja hämäreiden lausuntojen muodossa, jotta he korvin kuulisivat eivätkä ymmärtäisi ja nähden näkisivät eivätkä huomaisi, koska he olivat arvottomia vastaanottamaan sitä valoa, joka oli tarkoitettu ainoastaan uskollisille. Sama on laita todistuksiin ja tunnusmerkkeihin nähden Herran toisessa läsnäolossa. Ne eivät tule ilmeisiksi kaikille ihmisille; ainoastaan totiset israelilaiset voivat käsittää ne, ja heidän täytyy olla rehellisiä, vilpittömiä.

Sana tunnusmerkki (jae 30) on kreikan kielessä *semeion* ja merkitsee todistusta tai tunnusmerkkiä, minkä seuraavat kohdat vahvistavat.

”Paljon siis Jeesus teki opetuslastensa nähden tunnustekoja (tunnusmerkkejä).” — Joh. 20:30

”Antaen tapahtua tunnustekoja (tunnusmerkkejä) ja ihmeitä heidän (Paavalin ja Barnabaan) kättensä kautta.” — Apt. 14:3

”Kielet eivät siis ole tunnustukseksi (tunnusmerkiksi) uskoville.” — 1 Kor. 14:22

”Onhan ne teot (tunnusmerkit), joista apostoli tunnetaan, teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä tunnuksin (tunnusmerkein)” jne. — 2 Kor. 12:12

Siis, kun sanotaan: ”Silloin Ihmisen Pojan tunnusmerkki näkyy,” niin se ei merkitse, että silloin elävät Herran opetuslapset näkevät hänet, vaan että he siihen aikaan saavat todistuksia hänen läsnäolostaan. Jeesuksen toisen läsnäolon merkit ovat sopusoinnussa profeettain todistusten kanssa, ja ne vahvistavat sen, niin kuin oli asianlaita hänen ensimmäisessä tulemisessaankin. — Luuk. 24:44-46

Merkit eli todistukset Ihmisen Pojan parousiasta (läsnäolosta) näkyvät taivaalla — mutta ei pilvitaivaalla, ei myöskään siinä taivaassa, missä Isä ja pyhät enkelit ovat, vaan vertauskuvallisella taivaalla, kirkollisella taivaalla, samalla taivaalla, jonka edelliset jakeet mainitsevat tulevan niin kauheasti järkytetyksi, että sen tähdet putoavat alas. Tällä taivaalla — sellaisten joukossa, jotka tunnustavat olevansa hengellisiä — näkyvät merkit eli todistukset Herran läsnäolosta ensin.

Muutamit ”näkevät” Jumalan aikakaussuunnitelman ihmeellisessä paljastumisessa profeettain ennustusten toisen tulemisen eli läsnäolon päivästä täyttyvän, ja he tunnustavat tämän hänen läsnäolonsa merkiksi. (Luuk. 12:37) Yhteiskunnallinen ja kirkollinen tuomio Babylonista eli kristikunnasta on toinen merkki siitä, että tuomari on tullut ja tekee ensin tilin niiden palvelijain kanssa, joille hän jätti omaisuutensa. (Matt. 25:19; Luuk. 19:15) ”Tuomio alkaa Jumalan huoneesta;” ja tämä aiheuttaa hämmennystä ja sekaannusta nykyajan jumaluusopin tohtorien ja ylimmäisten pappien keskuudessa, kun he koettavat saattaa sopusointuun oppinsa, uskontunnustuksensa ja menettelytapansa,

aivan niin kuin oli farisealaisten, pappien ja kirjanoppineiden laita Herran ensimmäisessä läsnäolossa, vaikka hänen läsnäolonsa kiellettiin silloin niin kuin nytkin.

Mutta hänen ensimmäisessä läsnäolossaan eivät nöyrät, totiset israelilaiset, jotka Jumala katsoi arvollisiksi, hämmentyneet, vaan heidät valaistiin, niin että Herra voi sanoa heille: ”Autuaat ovat teidän silmänne, koska näkevät, ja teidän korvanne, koska kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole saaneet nähdä, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole saaneet kuulla. (Matt. 13:16,17) Samaten ovat nyt Ihmisen Pojan toisessa läsnäolossa Jumalan sanan selvempi ymmärtäminen, kyky erottaa Jumalan suunnitelma, joka osoittaa sekä ajat että hetket, ja ”Babylonin” hämmennys tyydyttäviä todistuksia kuninkaan läsnäolosta.

Silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat; ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä.” — Matt. 24:30

Maan kansat eivät näe merkkiä eikä todistusta Herran läsnäolosta, joka näkyy ainoastaan ”taivaalla” ainakin nimellisesti hengellisessä luokassa — kirkkolahkoissa — ja jonka näkevät ja ymmärtävät ainoastaan ne näistä, joissa ei ole yhtään petosta. He eivät näe myöskään koskaan luonnollisilla silmillään Herraa itseään, sillä hän ei ole enää lihaa, ja lihalliset (II osa, luku 5) eivät voi nähdä häntä. On muistettava Herran sanat: ”Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua.” (Joh. 14:19) Ja meidän tulee myös muistaa apostolin sanat seurakunnalle — että me kaikki ”muutomme”, tulemme Herramme kaltaiseksi henkiolentoiksi — ennen kuin voimme ”nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” (1 Kor. 15:51-53; 1 Joh. 3:2) Sitä vastoin näkevät maan kansat hädän ja hämmennyksen pilvet, jotka seuraavat ”taivaan” järkyttämisen mukana, ja ne ymmärtävät, että se on myrsky, joka järkyttää myös ”maan” (katso Hebr. 12:26,27).

”Ja hän lähettää enkelinsä suurine pasunoineen, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmansuunnalta, taivasten ääristä niiden toisiin ääriin asti.” — Matt. 24:31

Tämä työ tehdään väliajalla, ”elonajassa”. Enkelit (maan uuden kuninkaan lähettiläät) suorittavat erottamistyön, ei kirkon ja maailman välillä, vaan erottamistyön nimiseurakunnassa — nykyisissä ”taivaissa”. Tämä työ on esitetty erilaisissa vertauksellisissa kuvauksissa. Sitä verrataan vehnän erottamiseen lusteista ja kokoamiseen aittaan (Matt. 13:30); sitä verrataan hyvien kalojen kokoamiseen astioihin, kun taas huonot kalat, jotka ovat tulleet evankeliumin nuottaan, heitetään takaisin mereen (Matt. 13:47-49); sitä verrataan hänen jalokiviensä kokoamiseen (Mal. 3:17); sitä verrataan hänen kansansa kutsumiseen pois Babylonista (Ilm. 18:4); sitä verrataan keskiön huutoon neitsyeille, joka erottaa viisaat tyhmistä (Matt. 25:6), ja tässä ennustuksessa sitä kutsutaan ”valittujen kokoamiseksi koko valitsemattomasta kristikunnasta, neljästä ilmansuunnasta — joka taholta.

Ei meidän tule odottaa, että henkienkelit siipineen näyttäytyvät, lentäen läpi ilman ja puhaltaen suureen pasuunaan sekä ottaen pois sieltä täältä muutamia pyhiä maan päältä; sillä me voisimme yhtä hyvin odottaa, että me tulisimme kirjaimellisiksi kaloiksi, ja että meidät koottaisiin kirjaimellisiin astioihin, tai kirjaimellisiksi vehnäjyviksi, ja että meidät koottaisiin kirjaimelliseen latoon. Ne enkelit eli lähettiläät, joita Herra käyttää tämän elon kokoamiseen, ovat, uskomme, sellaisia sanansaattajia, joita hän on käyttänyt palvelukses-

saan koko tänä aikakautena – maallisia palvelijoita, hänen pyhän henkensä siittämiä uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa.

”Suuren pasunan kajahtamisella” ymmärrämme vastakuvallista ”riemupasunaa”, ”seitsemättä pasunaa”, joka on yhtä vertauskuvallinen kuin kuusi edellistekin pasunaa (Ilm. 11:15-18), joista ei mikään ole antanut kirjaimellista ääntä. Se on vertauskuvallisesti soinnut lokakuussa v. 1874 ja jatkaa soimistaan aina tuhatvuotiskauden loppuun saakka. Kun tämä pasuna alkoi soida, alkoi ”elonaika”, ja elonkorjaamisen ja erottamisen täytyy jatkua, kunnes kaikki ”valitut”, ”vehnä”, on koottu nykyisistä taivaista (kirkollisista järjestelmistä) Herran luokse. ”Enkelit” (lähettäjä) ovat niitä, jotka vievät sitä sanomaa Herran sanasta, joka aiheuttaa erottamisen ja kokoaa hänen valittunsa hänen luokseen.

Jumalan uskollisilla lapsilla, jotka nyt otetaan pimeydestä ja asetetaan ihmeelliseen valoon ja joiden sallitaan kuulla ja nähdä sellaista, jota muut eivät näe ja kuule, on nyt suuri etu olla Herran työntekijöitä hänen enkeleinään – sanansaattajinaan eli palvelijoinaan – tässä niin hyvin kuin kaikissa muissakin työhaaroissa läpi aikakauden. Hänen armosta rikkaalla avullaan ovat sellaiset palvelijat kyntäneet ja kylväneet, karhinneet ja kastelleet, ja nyt saa sama luokka myös koota yhdessä Ylielonkorjaajan kanssa.

Jumalan valtakunnan läheisyys

”Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: Kun sen oksa jo mehevoituu ja lehdet puhkeavat, niin tiedätte, että kesä on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se (Jumalan valtakunta – Luuk. 17:21) on lähellä, oven edessä. Totisesti minä sanon teille: tämä sukukunta ei katoa, ennenkuin kaikki tämä tapahtuu. Taivas ja maa (nykyinen yhteiskunnallinen järjestys) katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.” – Matt. 24:32-35

Monet epäilijät ovat pitäneet kiinni tästä tekstistä ja väittäneet, että se ilmeisestikään ei ole täyttynyt, ja että se niin muodoin todistaa, että Jeesus oli väärä profeetta. He sovittivat tämän ennustuksen pelkästään siihen hätään, joka seurasi Israelin kansallista lankeemista v. 70, ja huomauttavat pilkallisesti, että se sukukunta (sukupolvi) ja monet muut ovat menneet pois näkemättä ”kaiken tämän” täyttymistä. Tietenkin vastaamme tähän, että Jeesuksen ennustusta ei ole ymmärretty – että se ainoastaan osaksi tarkoitti Israelin hätää, joka saavutti huippukohtansa v. 70.

Antaakseen tyydyttävän selityksen tähän vastaväitteeseen ovat muutamat kristityt kirjailijat johtuneet luulemaan, että sanoilla ”tämä sukukunta” todellakin tarkoitetaan tätä rotua, juutalaisia, ja että tämän rodun ei pitänyt kadota, ennen kuin kaikki nämä ennustukset ovat täyttyneet.

Meidän täytyy kumminkin useammasta syystä erota tästä selityksestä.

1) Vaikka sanojen ”sukukunta” (sukupolvi) ja ”rotu” voidaan sanoa johtuvan samasta juuresta, niin ei niillä kumminkaan ole samaa merkitystä, ja Raamatussa niitä käytetään kahtena aivan eri sanana.

Huomaa, että kun ”sukukuntaa” eli ”sukua” käytetään merkitsemään rotua eli jälkeläistä, niin se johtuu aina kreikkalaisesta sanasta *gennema* (niin kuin Matt. 3:7; 12:34;

23:33; Luuk. 3:7) tai *genos* (niin kuin 1 Piet. 2:9). Mutta kolmesta tämän ennustuksen toistamisesta käy selville, että Herra käytti kokonaan toista sanaa (*genea*), joka ei merkitse rotua eli sukua, vaan sukupolvea. Toiset kohdat, joissa sanaa *genea* käytetään, todistavat, ettei sitä ole käytetty siinä merkityksessä, mikä on sanassa rotu eli suku, vaan ihmisistä, jotka elävät yhtä aikaa. Todistukseksi mainitsemme Matt. 1:17; 11:16; 12:41; 23:36; Luuk. 11:50,51; 16:8; Apt. 13:36; Kol. 1:26; Hebr. 3:10.

2) Jeesus ei voinut tarkoittaa juutalaista rotua, eikä olisi ollut oikein käyttää kertomuksessa kreikkalaista sanaa, joka merkitsee rotua, koska juutalainen rotu ei ollut apostolien kysymyksen kohteena, eikä liioin Herran ennustuksenkaan kohteena, joka oli vastaus. Israelia on tuskin mainittukaan tässä ennustuksessa, ja jos olisi sanottu, että tämä rotu ei katoa, ennen kuin kaikki on täyttynyt, niin olisi jäänyt avoimeksi kysymys siitä, mitä rotua tarkoitettiin, koska ei mitään erityistä rotua mainita. Jos tuo sana olisi merkinnyt rotua, niin olisi sen tähden ollut yhtä sopivaa sanoa, että tarkoitettiin koko ihmisrotua, kuin että tarkoitettiin juutalaista rotua.

Mutta kun ymmärrämme, että sana *genea* tässä niin kuin muuallakin merkitsee sukupolvea, ja että Jeesuksen sanat muodostivat ennustuksen, joka ulottui evankeliumikauden yli, niin ei meillä ole mitään vaikeutta ymmärtää, että ne merkitsevät: ”Tämä sukupolvi (joka saa todistaa nämä merkit, joista apostolit kysyvät ja jotka Herra juuri antoi tietää, nim. auringon ja kuun pimeneminen sekä tähtien putoaminen) – tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin kaikki tämä tapahtuu. Toisin sanoen, mainitut merkit tapahtuvat yhden sukupolven aikana aikakauden lopussa.

Huomautus viikunapuusta voi olla tilapäinen, mutta me olemme taipuvaiset uskomaan, ettei niin ollut. Se erikoinen asianhaara, että on olemassa kertomus siitä, kuinka Herra kiroi viikunapuun, jossa ei ollut hedelmää ja joka silloin heti kuivettui (Matt. 21:19-20), tekee meidät taipuvaisiksi uskomaan, että viikunapuu tässä kertomuksessa merkitsee Juudan kansaa. Jos niin on, niin tämä ennustus on nyt täyttymäisillään selvällä tavalla; sillä nykyään eivät ainoastaan tuhannet israelilaiset palaa takaisin Palestiinaan, vaan on myös siionismiliike, joka alkoi muutamia vuosia sitten, saavuttanut sellaisen laajuuden, että on katsottu tarpeelliseksi pitää kongresseja, joihin edustajia kaikista maailman osista on ottanut osaa antaakseen käytännöllisen muodon juutalaisen valtion uudistamiseksi Palestiinassa. Nämä nuput kehittyvät, mutta eivät tule kypsiksi hedelmiksi ennen kuin vuoden 1914 lokakuun jälkeen, jolloin ”pakanain ajat”¹ täyttyvät. – Luuk. 21:24

Yhden sukupolven voidaan laskea käsittävän 100 vuotta (joka itse asiassa onkin nykyinen raja) tai 120 vuotta, Mooseksen elämän pituus ja Raamatun raja (1 Moos. 6:3). Jos lasketaan sata vuotta vuodesta 1780, jolloin ensimmäinen merkki näkyi, niin tulee rajaksi 1880; ja meidän ajatuksemme mukaan oli jokainen yksityinen ennustettu piirre alkanut täytyä silloin: ”elon aika” eli korjuuaika alkoi lokakuussa 1874, valtakunnan järjestäytyminen ja Herra otti vallan Kuninkaana huhtikuussa 1878, ”koston” eli ”vihan päivä” alkoi 1874 ja saavuttaa huippukohtansa vuoden 1914 jälkeen², sekä viikunapuu tuli nupuille. Ne, jotka tahtovat sanoa, että vuosisata eli sukupolvi yhtä mielellään voitaisiin laskea

1 Balfourin julistus vuonna 1917 oli ensimmäinen askel kohti juutalaista valtiota vuoden 1914 jälkeen.

2 Katso tekijän esipuhe (1916) Raamatuntutkielmien 2. osassa, ”Aika on Lähellä”.

viimeisestä merkistä lähtien, tähtien putoamisesta, kuin ensimmäisestäkin, auringon ja kuun pimenemisestä, voivat tehdä sen ilman epä johdonmukaisuutta, ja vuosisata, joka alkoi v. 1833, on vielä kaukana lopustaan. Monet, jotka olivat (kirjaimellisen) tähtien putoamisen todistajia, elävät vielä. Ne, jotka vaeltavat meidän kanssamme nykyisen totuuden valossa, eivät odota, että ne merkit, jotka jo ovat ilmeiset, tulisivat, vaan he odottavat sen täyttymistä, mikä parasta aikaa on tapahtumassa. Tai, koska Mestari sanoi: ”Kun näette tämän kaiken,” ja koska ”Ihmisen Pojan merkki taivaalla” ja viikunapuun nupuille tuleminen sekä ”valittujen” kokoaminen lasketaan merkeiksi, niin ei olisi sopimatonta laskea sukupolvea vuodesta 1878-1914 = 36 ½ vuotta — mikä on ihmisen keskimääräinen ikä meidän aikanamme.

”Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan (ihminen, siinailainen käsikirjoitus), eivät (edes, siin. käsik.) taivasten enkelit(-kään), eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin.” (Matt. 24:36, vertaa Mark. 13:32,33) ”Olkaa varuillanne, valvokaa ja rukoilkaa, sillä ette tiedä, milloin se aika tulee.”

Monelle nämä sanat näyttävät merkitsevän enemmän kuin mitä ne todellisuudessa ilmaisevat. He ajattelevat niitä, ikään kuin ne panisivat lukkoon kaikki Raamatun ennustukset ja tekisivät ne hyödyttömiksi — niin kuin Herra olisi sanonut ”ei kukaan ihminen koskaan tiedä,” kun hän ainoastaan sanoi: ”Ei kukaan tiedä (nyt)” tarkoittaen ainoastaan niitä henkilöitä, jotka silloin kuuluivat häntä, joille ei vielä ollut otollinen aika ilmaista aikoja ja hetkiä. Kuka voi epäillä, etteivätkö ”taivaan enkelit” ja ”Poika” nyt täysin ja selvästi tietäisi kaikkea sitä, mikä on edistynyt niin pitkälle, että se on täyttymäisillään? Ja jos heitä ei estä se, mikä on kirjoitettu tässä jakeessa, nyt tietämästä, niin ei myöskään Jumalan pyhiä estä nyt tämä jae koettamasta ymmärtää kaikkea sitä totuutta, ”mikä ennen on kirjoitettu meille opiksi. Suureksi osaksi siitä syystä, että ei ollut Isän tahto, että hänen lapsensa silloin tai aina siihen aikaan saakka, jolloin ”sinetit” piti murrettaman, (II osa, 2. ja 3. luku) tietäisivät ajan, Herra kuvaili tapahtumain kulun vakuuttaen heille, että jos he valvoisivat ja pysyisivät uskollisina, niin ei heitä, kun aika tuli, jätettäisi pimeyteen, vaan he sekä näkisivät että tietäisivät.

Jumala ilmaisi profeetta Danielin kautta, että ”taitavat” eli ymmärtäväiset tuona aikana ymmärtäisivät näyn ja ennustuksen, ja että ainoastaan ”jumalattomat” eivät ymmärtäisi. (Dan. 12:9,10) Tähän viittaa apostoli Paavali todistuksessaan: ”Te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät niinkuin varas,” vaikka se kohtaa maailmaa sillä tavalla. ”Valvokaa siis joka aika (jotta aikanaan TIETÄISITTE) ja rukoilkaa, että teidät katsottaisiin arvollisiksi pelastumaan tästä kaikesta (engl. käänn.), joka on tuleva.”

Niin kuin Nooan päivinä — ”eivät tienneet”

”Sillä niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan [kreikk. *parousiassa*, läsnäolossa) oleva. Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiiin, EIVÄTKÄ TIENNEET ... niin on myös Ihmisen Pojan *parousiassa* (läsnäolossa) oleva. — Matt. 24:37-39

Monet jättävät huomioon ottamatta todellisen vertauskohdan tässä löytämättä mitään tukea sille Herran sanasta, ja otaksuvat, että yhtäläisyys koskee pahuutta Nooan aikana ja pahuutta Kristuksen toisessa läsnäolossa. Vaikka sellainen vertaus olisi ollut paikallaan, niin on kumminkin tosiasia, ettei sitä tässä tilaisuudessa tehty. Ei, vertaus koskee yhtä suurta tietämättömyyttä näinä molempina aikoina. Ainoastaan Nooa ja hänen perheensä tiesivät; kansa ei tiennyt mitään, vaan jatkoi tavallista elämäänsä, naiden, istuttaen, rakentaen, syöden ja juoden. Samalla tavalla tietää ainoastaan Herran kansa Kristuksen toisen läsnäolon aikana tämän aikakauden lopussa hänen läsnäolonsa, ja suuren hädän päivän ollessa oven edessä ymmärtää ainoastaan se, mitä tulee tai mikä on kaiken loppu. Muut eivät tiedä.

Luukas (Luuk. 17:26-29) sanoo meille samaa, ja me näemme siitä, että sekä Nooan että Lootin naapurit olivat tietämättömiä siitä hädästä, joka uhkasi heitä Nooan päivinä ja Lootin päivinä, niin kuin maailma ylimalkaan on tietämätön siitä hädästä, joka on edessä Ihmisen Pojan päivinä – sitten kun hän on tullut ja on läsnä. Me näemme tämän selvästi täyttyvän ympärillämme tänä aikana. Maailma on tuskastunut ja levoton, mutta se ei tiedä Ihmisen Pojan läsnäolosta ja ”elonkorjuutyöstä”, joka nyt on käynnissä. Vaikka se voi lähimain oikein kuvitella tulevaa hätää, ei sillä kumminkaan ole aavistustakaan siitä siunauksesta, joka seuraa sitten.

”Samoin käy sinä päivänä, jona Ihmisen Poika (ollen jo ennen läsnä) ilmestyy (ensin valvoville ”neitsyeilleen” ja sitten hädän aikana kaikille ihmisille). Sinä päivänä älköön se, joka katolla on ja jolla on kapineensa huoneessa, astuko alas niitä noutamaan; ja samoin älköön se, joka pellolla on, palatko takaisin. Muistakaa Lootin vaimoa! Joka koettaa säilyttää henkeänsä (hieromalla sovintoa omantuntonsa kanssa ja pysymällä Baabelissa), kadottaa sen, ja joka kadottaa sen (uhraa nykyisen elämän edut), säilyttää sen” – iankaikisesti. – Luuk. 17:30-33, engl. käänn.

Tällä tavalla käyttää Luukas samoja sanoja, joita edellisessä tarkastimme, ja sovittaa ne evankeliumikauden loppuun – ”jolloin Ihmisen Poika ilmestyy.”

”Muistakaa Lootin vaimoa!” Tämä on Herran vakava kehoitus. Kuinka vähän sopiva tämä kehoitus olisikaan ollut, jos se olisi koskenut ainoastaan niitä, jotka pakenivat Juudeasta v. 70; mutta sitä vastoin kuinka valtava se onkaan, jos sitä katsotaan neuvoksi Jumalan kansalle nyt evankeliumikauden lopussa. Kun opimme ymmärtämään, että Babylon on tuomittu, ja kuulemme Herran kehotuksen: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, jottette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin hänen vitsauksiansa kärsiä,” niin on se todellakin niin kuin niiden lähettiläiden ääni, jotka jouduttivat Lootia ja hänen perhettänsä Sodomasta paetessa sanoen: ”Älä pysähdy koko lakeudella; pakene henkesi tähden; pakene vuorelle, ettet hukkuisi; älä katso taaksesi.” – 1 Moos. 19:17 engl. käänn.

Kuvaus tulee voimakkaammaksi kun muistamme, että nimikristikunta on ”suuri kaupunki (Babylon), jota hengellisesti puhuen sanotaan Sodomaksi.” – Ilm. 11:8

Lootin vaimo ”katsoi taaksensa,” alettuaan paeta osoitettuun suuntaan; hän halusi niitä asioita, jotka olivat takana. Niin on myös muutamien niiden laita, jotka nyt pakenevat Babylonista Herran vuorelle (valtakuntaan); he ovat myötätuntoisempia sille, mikä on

takana, kuin sille, mikä on edessä. Kukaan muu ei kumminkaan täytä juoksuansa, paitsi se, joka tavoittelee sitä, mikä on ylhäällä, eikä sitä, mikä on maan päällä. Pyhien kestäväisyys riippuu sydämen täydellisestä vihkiytymisestä, kukaan muu ei voi juosta niin, että voittaisi suuren voittopalkinnon.

Toinen otettu ylös, toinen jätetty

”Minä sanon teille: sinä yönä on kaksi miestä yhdellä vuoteella; toinen otetaan ylös ja toinen jätetään.” – Luuk. 17:34 (jätetty pois Matteuksessa).

Herra ilmoittaa meille profeetan kautta, että vaikka tuhatvuotisvaltakunnan aamu lähestyy, niin lähestyy myöskin yö. (Jes. 21:12) Tulee hädän yö, jonka ensimmäisen osan aikana pyhät kootaan pois Babylonista. Sopusoinnussa Jesajan (Jes. 28:20) ”vuode”-sanankäytön kanssa voidaan tämän sanan tässä tulkita vertauskuvaavan inhimillisiä uskontunustuksia, jotka ovat riittäviä ”lapsille” Kristuksessa, mutta liian lyhyitä, jotta kehittynyt ihminen voisi ojentautua niissä. Tämä on totta niistä inhimillisistä opeista, joita meille tarjotaan Jumalan sanan oppien sijasta, mutta jotka eroavat hyvin paljon niistä, joiden pituus ja leveys, korkeus ja syvyys menee yli kaiken inhimillisen tiedon. Niin on esim. kalvinilaisten ystäviemme opettama valintaoppi riittävä ”vuode” monen sellaisen levättäväksi, joka on ainoastaan ”lapsi” Kristuksessa ja joiden aistit eivät ole hyvin harjoitetut; mutta kun nämä lapset heräävät ja tarkastavat kysymystä nykyisen totuuden valossa sekä alkavat kasvaa armossa ja tiedossa, niin he huomaavat aivan varmasti vanhan uskontunustuksen ”vuoteen” liian lyhyeksi, jotta siinä voisi levätä, ja kun itse kukin heistä koettaa kääriytyä Jumalan lupauksen ”peittoon”, jonka eksyttävä jumaluusoppi on kutistanut kokoon, niin hän huomaa, ettei se peitä häntä tyydyttävästi. Epäilyksen kylmyys hiipii hänen mieleensä, ja hän alkaa pelätä, että kun kaikki asianhaarat otetaan huomioon, niin hän ei ole varma siitä, onko hän ja kaikki hänen ystävänsä ”valittujen” joukossa, ja lopulta sellaiset kehittyneemmät kristityt huomaavat, että on helpotus saada poistua sellaisesta epämukavasta tilasta; ja sellaisille lähettää Jumala nykyisen totuuden valon johtamaan heitä ”avaralle maalle,” jossa on totinen lepo ja riittävä peite kaikille, jotka koettavat oppia tuntemaan ja tekemään Isän tahdon. Toiset — ja niitä on suurin osa — ovat kumminkin täysin tyytyväisiä erilaisiin pieniin seimiinsä, koska he ovat kristillisessä tiedossa ja kokemuksessa ”lapsia” eikä ”miehiä”.

”Toinen otetaan ja toinen jätetään”

”Silloin on kaksi pellolla; toinen otetaan ja toinen jätetään.” – Matt. 24:40, engl. käänn.

”Pelto on maailma,” selitti Herra, ja tässä ennustuksessa tarkoitetaan tällä tilaa eli asemaa nimellisen ”talon” — Babylonin — ulkopuolella. Tästä opimme niin muodoin, etteivät kaikki ne, jotka ”kootaan”, tule Babylonista, vaan että jalokivet etsitään sieltä, missä ne ovat, sillä ”Herra tuntee omansa,” ja hän ottaa tässä elonkorjuussa vaarin jalokivistänsä — kokoaa valittunsa, jotta he tulisivat hänen perintötovereikseen hänen valtakunnassaan.

”Kaksi on jauhamassa myllyssä; toinen otetaan ja toinen jätetään.” — Matt. 24:41 (siinailainen ja vatikaanilainen käsikirjoitus); Luuk. 17:35

Mylly on paikka, missä valmistetaan ruokaa. Julkiset opettajat ja jumaluusopilliset koulut jauhavat hengellistä ruokaa ”Babylonille”, ja nämä myllyt antavat hyvin huonosti sulavaa ravintoa. Valitetaan yhä enemmän, että saatavissa oleva ruoka on suurimmaksi osaksi kuoria ja akanoita, jotka eivät voi pitää vireillä ja vahvistaa hengellistä elämää, ja jokainen jauhaja on pakotettu valmistamaan sitä, mitä hänen oma lahkonsa antaa hänelle. Ja hän ei voi säilyttää asemaansa ja kumminkin jakaa uskon huonekunnalle ”ruokaa aikanaan” — tervettä ravintoa. Niin ollen kokoa ”nykyinen totuus” muutamia jauhajia ja jättää toisia — toinen otetaan ja toinen jätetään. Ne, jotka ovat uskollisia Jumalalle ja hänen kansalleen, otetaan; kaikki muut jätetään. Kun maailma ja nimiseurakunta väittävät, että tämä aika on yhdistysten ja yhdistymisen aikaa, selittää Jumala, että se on erottamisen aika. — Jes. 8:12

Kokoontumispaikka — vetovoima

”He (opetuslapset) vastasivat ja sanoivat hänelle: Missä, Herra? (Missä nämä OTETAAN?) Niin hän sanoi heille: Missä raato (kuollut ruumis — ruoka) on, sinne myös kotkat kokoontuvat” — Luuk. 17:37; Matt. 24:28

Opetus on se, että sinä päivänä, kun Herra kokoa ”valittunsa” neljästä ilmansuunnasta — kristikunnan kaikista osista — hän vetää ne, niin kuin kotkat vedetään, nim. sen ravinnon kautta, jonka he tarkalla näöllään ja ruokahalullaan huomaavat. Opimme myös, että Herra oli oikeana aikanaan varaava sopivan ravinnon, ja että hänen kansansa tuntisi sen ja kokoontuisi sen ympärille. Ne, jotka ovat valmiit ja arvolliset, otetaan, ja toiset jätetään.

Nykyisen totuuden ruoka, jota Herra nyt antaa, sekä pyhien kokoontuminen sen kautta ja sen tykö, sopii tarkkaan tämän ennustuksen kuvaukseen. Kutsu, joka nyt annetaan, ei ole, että on poistuttava yhdestä ”myllystä” ja mentävä toiseen tai yhdestä ”vuoteesta” ja mentävä toiseen jotakuinkin samanlaajuiseen. Se ei ole monien tai harvojen kokoamista yhden tai toisen ihmisen tykö ja johonkin uuteen lahkoon, vaan se on kokoamista Kristuksen tykö, totisen ja ainoan Opettajan ja Mestarin luo. Koska ja missä ovat koskaan ennen kaikki, jotka luottavat Kristuksen kalliiseen vereen ja jotka ovat vihkiytyneet hänelle, tunnustaneet julkisesti kuuluvansa ainoaan uskon huonekuntaan — jossa kaikki ovat veljiä — ja tunnustaneet ainoan Lainsäätäjän, Kristuksen, niin että on jätetty huomioon ottamatta inhimilliset uskontunnustukset ja uskonsäännöt muista oppikysymyksistä? Ei koskaan eikä missään apostolien päivien jälkeen, niin paljon kuin me tiedämme.

On myös huomattava, että toisten liikkeiden yhteydessä on ollut suuria inhimillisiä kykyjä, avuja, kaunopuheliaisuutta jne., mutta niin ei ole laita nykyisen Herran luokse kokoamisen kanssa. Tässä on totuus — hengellinen ruoka, jonka Herra antaa — muodostamassa koko vetovoiman. Inhimillinen koreus ja kaunopuheliaisuus saa täällä hyvin vähän käyttöä; niitä ei ole, eikä niitä kaivata. Kokoojat ja ne, jotka kootaan, tulevat

yhteen, koska he ”isoavat ja janoavat vanhurskautta,” ja koska he löytävät tyydyttävän ravinnon, jonka Herra itse on antanut, ja jokainen heistä syö sitä.

Valvokaa, jos tahdotte tietää

”Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä Herranne tulee. Mutta tietäkää se, (että syy siihen, että aika niin kätketään vertauskuviin ja vertauksiin, on se) että jos perheenisännällä olisi tiedossaan, millä yövartiolla varas tulee, totta hän valvoisi eikä sallisi taloonsa murtauduttavan.” – Matt. 24:42,43

”Perheenisäntä” nykyisenä aikana ei ole Herramme, vaan vastustajamme, Perkele, ”tämän maailman jumala,” ”ilmavallan hallitsija,” tämän ”maailman ruhtinas,” joka nyt hallitsee epäuskon lapsissa sokaisten kaikkien niiden mielet, joiden ymmärryksen silmät eivät ole voidellut Herran silmävoiteella. (2 Kor. 4:4; Ef. 2:2; Ilm. 3:18) Tämä vastustaja on sekä ilkeä että viekas, ja kaikkea sitä tietoa, mikä hänellä on Jumalan ajoista, hetkistä ja säädöksistä, hän käyttää nopeasti vastustukseen Jumalan suunnitelmaa, niin kuin Herra selittää edellä olevassa lausunnossaan.

Jumalan menettely Saatanan kanssa on ollut se, että hän on saanut mennä omaa tietään, paitsi niissä tapauksissa, kun tämä menettely olisi ollut ristiriidassa tämän suunnitelman kanssa, ja hän on niin valvonut Saatanan pahoja aikomuksia, että ne palvelevat ja edistävät Jumalan suunnitelmaa. Niin ollen on Saatana, vaikka hän on kauan tuntenut Raamatun, ymmärtänyt ainoastaan mitättömän vähän siitä, ja hän ei ole ymmärtänyt sitä samasta syystä kuin ei ihminenkään – koska suurin osa sen sisällöstä on esitetty vertauksin, vertauskuvin ja kuvakielellä. Ja nyt, kun on kaiken sen ymmärtämisen aika, on sen ymmärtäminen rajoitettu niihin, joita johtaa pyhä henki, joka, niin kuin Herra lupasi, ”opastaa teidät koko totuuteen,” mutta jota maailma ei voi ottaa vastaan. Saatana ei ole pyhää henkeä, eikä se johda häntä, ja sen tähden on Jumalan sanassa paljon tyhmyyttä hänelle. Mutta epäilemättä on hänkin maailman tavoin jossain määrin oppinut, että ”Herran salaisuus on niillä, jotka pelkäävät häntä.” (Ps. 25:14, engl. käänn.) Voimme sen tähden otaksua, että hänen edustajansa, langenneet enkelit, ovat usein läsnä siellä, missä Jumalan totiset vihkiytyneet lapset kokoontuvat raamatuntutkisteluun jne., koettaakseen oppia heiltä jotakin Jumalan suunnitelmasta.

Millä eri tavalla Saatana olisi asettanut suunnitelmansa, jos hänellä olisi ennen ollut tieto Jumalan suunnitelmasta, sitä voimme ainoastaan arvailla, mutta Herran todistus ilmaisee selvästi, että jos Saatana olisi ollut sellainen tieto, niin olisi ollut välttämätöntä, että evankeliumikausi olisi päätetty ja tuhatvuotiskausi alettu toisella tavalla kuin Jumala oli aikonut ja ennustanut. Mutta sen sijaan, että hän olisi tiennyt Jumalan suunnitelmat ja puolustanut talonsa, yllätti hänet Herran *parousia* v. 1874 ja ”elonajan”-työ, joka silloin alkoi; niin että huolimatta kaikesta hänen ilkeydestään, kaikista hänen petoksistaan ja totisen valon jäljittelyistään kukistuu hänen ”talonsa”, nykyiset laitokset, nyt täydellisesti. Kun hän nyt huomaa tämän, niin hän panee liikkeelle kaiken pettämisvoimansa, hän ryhtyy siihenkin keinoon, että suorittaa petettyjen palvelijainsa kautta ihmetöitä, parantaen ruumiillisista sairauksista, vaikka hän on sairauden ja kuoleman ruhtinas. (Hebr. 2:14) Mutta talo, joka siten on riitaantunut itseänsä vastaan, kukistuu

varmasti, ja Babylonin lankeemus on suuri, se lankeaa suuren myllynkiven tavoin, joka heitetään mereen. — Ilm. 18:21

”Sentähden olkaa tekin valmiina, sillä juuri sillä hetkellä, kun ette luule, Ihmisen Poika tulee.” — Matt. 24:44

Sana ”tekin” merkitsee tässä Herran uskollisia Saatanan ja hänen huonekuntalaistensa vastakohtana. Eivät edes pyhät voineet edeltä käsin tietää Herran läsnäolon aikaa, eikä hänen läsnäolonsa ollut myöskään tunnettu, ennen kuin lähes vuoden jälkeen lokakuun v. 1874, jolloin hänen kolkuttamisensa profeettain ja apostolien sanain kautta huomattiin. Siitä saakka ovat monet ulkonaiset merkit ja todistukset ilmaisseet Ihmisen Pojan läsnäolon, ja hänen valittunsa, jotka nyt kootaan taivaan neljästä tuulesta, viedään hänen vierastaloonsa, ja heitä pyydetään istumaan pöytään ja syömään sitä ruokaa, josta ei maailma tiedä, ja silloin palvelee heitä etupäässä Mestari itse, mutta sen ohessa myös toiset. — Katso Luuk. 12:37

Ruokaa aikanaan uskonhuonekunnalle

”Kuka siis on se uskollinen ja älykäs palvelija, jonka hänen herransa on asettanut pitämään huolta hänen palvelusväestään, antamaan heille ruokaa ajallansa? Autuas on se palvelija, jonka hänen herransa tullessaan tapaa näin tekemästä. Totisesti, minä sanon teille: hän asettaa hänet kaiken omaisuutensa hoitajaksi.” — Matt. 24:45-51; Luuk. 12:42-46

Nämä sanat näyttävät osoittavan, että sinä erikoisena aikana, jota tässä tarkoitetaan — so. Herran läsnäolossa ja valittujen kokoamisen aikana — Herra, kansansa suuri palvelija, valitsisi kanavan antaakseen ruokaa aikanaan, vaikka toisiakin kanavia eli ”kanssapalvelijoita” käytettäisiin ruuan antamisessa uskon huonekunnalle. Mutta palvelija on ainoastaan taloudenhoitaja, ja hänet voidaan erottaa koska hyvänsä, jos hän ei kaikissa kohdin täydelleen ja niin kuin pitää, tunnusta Mestaria — Jumalan ja hänen kansansa suurta palvelijaa, ”liiton enkeliä”, Kristusta.

Jos mainittu palvelija pysyy uskollisena sekä Herralleen, kanssapalvelijoilleen että uskonhuonekunnalle, niin hänen uskollisuutensa palkitaan sillä, että hän yhä edelleen saa olla taloudenhoitajana. Niin kauan kuin hän palvelee uskollisesti, hän saa edelleen antaa uskon huonekunnalle ”uutta ja vanhaa” — ruokaa aikanaan — esittäen kaikki kalliit Jumalan varastoaitan aarteet. Mutta jos hän osoittautuisi uskottomaksi, pantaisiin hänet kokonaan pois paikaltaan ja jätettäisiin ulkonaiseen pimeyteen, kun luultavasti joku toinen saisi ottaa hänen paikkansa ja joutuisi samojen ehtojen alaiseksi.

Ajatuksemme mukaan tämä ei merkitse, että ”se palvelija” eli taloudenhoitaja, jota käytetään kanavana jakamaan ”ruokaa aikanaan”, on ruuan valmistaja, eikä myöskään, että hän on henkeytetty, eikä liioin, että hän on erehtymätön. Päinvastoin voimme olla varmoja siitä, että ketä hyvänsä Herra haluaa tällä tavalla käyttää jakamaan totuutta, tulee tämän olla hyvin vaatimaton ja nöyrä sekä Herransa kunniaa harrastava palvelija, niin ettei hän ajattelisi vaatia totuuden omistusoikeutta, vaan ainoastaan jakaisi sen innokkaasti Herransa lahjana Herransa ”palvelijoille” ja ”uskonhuonekunnalle”.

Toinen mielenlaatu tai toinen menettelytapa johtaisi kaikella varmuudella taloudenhoitajan vaihtumiseen. Sen osoittaa myös Herra seuraavissa sanoissa:

”Mutta jos tuo palvelija tulee pahaksi (kadottaessaan uskon) sanoo sydämessään: Herrani viivyttelö tuloaan, ja rupeaa lyömään palveluskumppaneitansa ja syö ja juo juopuneiden kanssa (heidän vääristä opeistaan), niin sen palvelijan herra on läsnä päivänä, jona hän ei odota, ja hetkenä, jona hän ei arvaa, ja erottaa hänet (olemasta palvelijanaan) ja määrää hänelle saman kohtalon kuin ulkokullatuille. Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.” – Matt. 24:48-51, engl. käänn.

Jeesus oli suurin kaikista profeetoista, ja hänen ennustuksensa on niin ikään sattuvien. Mooseksen, Jeremian ja toisten profeettain ennustukset käsittelevät pääasiassa lihallisen Israelin hylkäämistä ja kokoamista. Jesajan ennustukset esittävät – paitsi sitä, mitä ne sisältävät lihallisesta Israelista – Kristuksen kärsivänä meidän syntiemme tähden ja pakanain valona. Ne puhuvat myös ihmiskunnan sokaistujen silmäin avaamisesta – jotta ihmiset näkisivät ”totisen valon.” Daniel ennustaa Messiaan tulevan ja kuolevan, kaikkein pyhimmän voitelemisen helluntaina, pakanakansojen historian niiden loppuun saakka sekä Messiaan valtakunnan perustamisen koko taivaan alle. Hän osoittaa myös paavikunnan, pienen sarven, vainoavan vallan, kuinka se hävittäisi pyhät valtansa aikana, sekä valtakunnan odotuksen päivät jne. Muttei kukaan muu profeetta kuin Herra ole antanut meille tarvittavia yksityiskohtaisia tietoja tästä ”elonajasta”, jotka yhdistävät ne niihin huomattaviin tapauksiin, joista muut profeetat ovat ennustaneet.

Herran ennustus on, niin kuin muidenkin, peitetty vertauskuviin ja kuvakieleen, ja samassa tarkoituksessa; ettei ”yksikään jumalaton ymmärrä,” vaan ainoastaan Jumalan nöyrä, totinen ja uskollinen kansa – Jumalan määräämänä aikana ja hänen määräämälleen tavalla.

”Teidän on annettu tuntea Jumalan valtakunnan salaisuudet, mutta muille ne esitetään vertauksin (”arvoituksin”), jotta he, vaikka näkevät, eivät näkisi, ja vaikka kuulevat, eivät ymmärtäisi.” – Luuk. 8:10